

KAZALO / IN THIS ISSUE

RODIL SE JE BOG / GOD IS BORN Rojstvo Sri Sathya Sai Babe / Birth of Sri Sathya Sai Baba	4
SKRIVNOST UTELEŠENEGA BOGA / MYSTERIOUS MANIFESTATIONS OF THE GLORY OF AVATARS Govor Sri Sathya Sai Babe ob praznovanju Krišnovnega rojstnega dne, 31. avgust 2002 / Discourse by Sri Sathya Sai Baba on the occasion of Gokulashtami, 31 August 2002	8
RAZODETJE / REVELATION Besede Sri Sathya Sai Babe ob praznovanju Njegovega rojstnega dne l. 1968 / Words by Sri Sathya Sai Baba on the occasion of His birthday celebration in 1968	16
ZAKAJ SE BOG SPUSTI NA ZEMLJO KOT AVATAR / WHY GOD DESCENDS ON EARTH AS AVATAR	19
BOŽJI EP ČLOVEŠKEGA ŽIVLJENJA / DIVINE EPIC OF HUMAN LIFE Iz govora dr. Michaela Goldsteina / From a discourse by Dr Michael Goldstein	20
ENOST JE BOŽANSKA / ONENESS IS DIVINE Pogovor s predsednikom slovenske Sai organizacije Marijanom Klopčičem / Conversation with the chairman of the Slovene Sai Organisation, Marijan Klopčič	30
POJDI Z MENOJ! / COME WITH ME!	38
GOSPODAR ŽIVLJENJA IN SMRTI / MASTER OF LIFE AND DEATH	39

SAI GLASNIK je dvomesečno glasilo Sri Sathya Sai organizacije Slovenije. / 'SAI HERALD' is a bimonthly magazine of Sri Sathya Sai Organisation of Slovenia.

Izdajatelj/Publisher: Društvo za razvoj človeških vrednot
Sri Sathya Sai center Ljubljana 1
Gašpersiščeva 8
1000 Ljubljana
Slovenija

Glavni urednik/Editor: **Ljubica Klančar**
Odgovorni urednik/Executive Editor: **Marijan Klopčič**
Tehnični urednik/Art director: **Marko Prijatelj**
Prelom, oblikovanje in priprava/Page layout, prepress and cover design: **Alja& Marko Prijatelj**
Jezikovni pregled/Language editing: **Ljubica Klančar, Marjeta Hrovat**
Založba: **prijatelj&prijatelj**
Tisk: **DEM M d.o.o.**

Naklada/No. of copies printed: **800**

Veseli bomo tudi vaših prispevkov za naše glasilo, ki bi nas obveščali, razveseljevali in učili v duhu Svamijevih nauk na poti našega duhovnega življenja. Prispevke dajte Ljubici osebno ali po elektronski pošti: **ljubica.klancar@S5.net**. Prispevke lahko pošljete tudi na poštni naslov centra.

Any contributions in the spirit of Sri Sathya Sai Baba's teachings are welcome and should be sent by e-mail to: **ljubica.klancar@S5.net** or by snail-mail to the address of the Sri Sathya Sai Center Ljubljana 1.

Glasilo je brezplačno. /Free edition.

Sai glasnik v spletu / Sai glasnik on the web: **http://www.sathyasai-drustvo.si**

Dragi prijatelji!

Pred nami je nova, praznična številka Sai glasnika. Praznična zato, ker se nezadržno bliža 23. november, rojstni dan našega ljubega učitelja Sri Sathya Sai Babe. Na ta dan se še posebej radi spominjamo neverjetne milosti, ki je bila človeštvu izkazana pred sedeminsedemdesetimi leti, ko je v majhni vasi na jugu Indije na svet pokukalo Božje dete. Na vse kriplje si prizadevamo razumeti pomen tega dogodka in kdo Sai Baba v resnici je. Toda zaenkrat je to uspelo le redkim. Ostali pa smo srečni, da nad nami bdi Njegova roka.

Praznični Sai glasnik je seveda drugačen od prejšnjih števil. Običajne rubrike so se umaknile prispevkom, ki s posebno ljubeznijo govorijo o Njemu, Njegovemu poslanstvu in življenju. Obenem smo se odločili podrobneje predstaviti tudi Sai organizacijo, ki jo je zasnoval in ji postavil pravila sam Sai Baba. Nova številka je vsa v barvah in prinaša več fotografij, saj že sam pogled na Njegovo obličje pove več kot še tako dolgo besedilo.

23. november je sobota in kot običajno v Sai centru pripravljamo program, ki pa bo malce drugačen kot prejšnja leta. Dejavnosti letošnjega programa se bodo prepletale preko celotnega sobotnega dne, skupno pa jim bo iskanje notranjega učitelja, ki se skriva v vsakem od nas. Ker ure in mesta dogajanja še niso točno določena, vas prosimo, da budno sledite obvestilom na oglasni deski v Sai centru in na spletni strani www.sathyasai-drustvo.si. Prav tako mi lahko na moj elektronski naslov ljubica.klancar@S5.net sporočite svoj elektronski naslov ali telefonsko številko, na katero vas lahko obveščamo o programu. Če elektronske pošte nimate, nam pišite na naslov našega Sai centra. Vabljeni vsi, ki vas zanima malo drugačno praznovanje Sai Babovega rojstnega dne.

Kaj si Sai Baba želi za rojstni dan? Kot je že večkrat poudaril, si ne želi dragih daril, cvetja in pompa. Želi si, da bi ga sprejeli v svoja srca, da bi spoznali, kdo v resnici smo in začeli živeti v skladu s to resnico. Zato se ob Njegovem in našem prazniku zavežimo, da bomo še bolj zavzeto iskali resnico, še bolj zavzeto udejanjali Njegove besede in se ravnali po Njegovih nasvetih, saj bomo le tako prišli do cilja svoje poti.

Dragi prijatelji, ne gre več izgubljati besed. Vabim vas, da se nam ob prebiranju Sai glasnika pridružite pri posebni »voščilnici«, ki jo našemu ljubljenu učitelju izrekamo ob Njegovem jubileju. Vendar, kot pravi Svami, ne smemo pozabiti, da je pravi rojstni dan takrat, ko se zavemo, kdo v resnici smo!

Ljubica

Rodil se je Bog

Vas Puttaparthi in njena legenda

Kot majhen dragulj v objemu gričev na obali reke Chithravathi, v zvonjenju tempeljskih zvonov, ki odzvanja po okoliških hribih, leži vasica Puttaparthi, rojstni kraj avatarja Sri Sathya Sai Babe. V preteklosti je bila ta vas zibelka pesnikov, učenjakov in junakov, prebivališče boginje sreče in govorništva. Veliko legend je povezanih z imenom te tihe vasice na jugu Indije.

Putta pomeni »termitnjak, kjer se je nastanila kača«, *parthi* pa pomeni »množitelj«. Vas se je nekoč imenovala Golapali ali »dom kravjih pastirjev«, kar nas spominja na igrivo otroštvo Gospoda Krišne. To je bil vesel kraj, kjer se je razlegal smeh kravjih pastirjev. Živina je bila dobro rejena in močna, zato so krave dajale mastno, gosto in sladko mleko, ki mu ni bilo para. V vsakem domu je bilo na pretek masla. Ljudje so bili miroljubni in dobro se jim je godilo vse do tistega dne, ko je nek pastir opazil, da po vrnitvi s paše na okoliških gričih njegova krava ni več dajala mleka. Da bi ugotovil, kaj je temu vzrok, je na skrivaj opazoval kravo, ki je v senci pustila svojega telička in se odpravila naravnost proti termitnjaku na robu vasi. Pastir ji je sledil in videl, kako je iz gomile prišla kobra, se dvignila na rep in začela piti kravino mleko. Fant je v jezi, ker ga je prikrajšala za mleko, pobral velik kamen in ga vrgel na kobro. V bolečini je kača preklela pastirje in vso vas, rekoč, da bo ta kraj postal kačje prebivališče, polno termitnjakov, ki se bodo nezadržno širili. In tako se je tudi zgodilo! Živine je bilo vedno manj, njeno zdravje je vse bolj pešalo, termitnjaki pa so se razširili po vsem kraju. Tako so vaščani svojo vas preimenovali v Valmikipuro, kar pomeni »mesto termitnjakov«. Hkrati pa jim je to ime dajalo tudi nekaj tolažbe, saj je bil Valmiki velik pesnik in svetnik, ki je svetu podaril ep Ramajano.

Danes lahko v Puttaparthiju v dokaz te legende z nesrečnim koncem še vedno vidite velik okrogel kamen, ki je vdrt tam, kjer je zadel kobro. V vdrtini je dolga rdeča črta, za katero verjamejo, da je sled kobrini krvi. Kamen so kmalu začeli častiti, kar naj bi pomagalo odvrniti prekletstvo, pomnožiti živino in izboljšati njeno zdravje. Kamen velja tudi za znamenje Krišne, Gospoda kravjih pastirjev, zato so zgradili tempelj, da bodo kamen lahko častile bodoče generacije mož in žena.

Pred nekaj leti je Sai Baba naročil, naj vdrtu stran kamna operejo in namažejo s pasto iz sandalovine. Ko so to storili, so na kamnu odkrili vklesano sliko Krišne, ki se naslanja

na kravo in igra na piščal. Vaščani še vedno pravijo, da lahko slišijo ubrano igranje Krišnove piščali.

Od tistega dne dalje je Puttaparthi zopet cvetoča vas z zdravo in močno živino. Na vzhodni strani vasi lahko še vedno vidimo stolp stare trdnjave, ki priča o premoči Puttaparthija nad okoliškimi kraji in o ugledu njegovih starešin.

Družina

Družina Raju, ki si jo je Sri Sathya Sai Baba izbral za svojo, je bila znana po svoji pobožnosti že v času slavnega modreca Venkavadhote. Ded Sathya Sai Babe je bil Sri Ratnakaram Kondama Raju, ki je doživel sto šestnajst let. Bil je ljubezniv, tih človek in dober glasbenik. Pisal je gledališke igre in v njih tudi nastopal. Na pamet je znal celo Ramajano. Sri Kondama Raju je pogosto igral vlogo Lakšmana, predanega Ramovega brata. Njegovo neomajno predanost je znal upodobiti tako dobro, da je s svojo igro segel v srce vseh gledalcev. Ljudje so hoteli, da vedno znova nastopi v tej vlogi.

Prav družina Raju je v vasi postavila Krišnov tempelj, pobožni in spoštovani »dedek« pa je tempelj posvetil družici Gospoda Krišne Sathjabhami. Kondama Raju je imel dva sinova, Peda Venkapo in China Venkapo, ki sta podedovala očetovo nadarjenost za glasbo, književnost in gledališče. Starejši sin Peda Venkapa, ki mu je bilo usojeno, da bo kasneje postal Sai Babov oče, se je poročil z daljno sorodnico Easwarammo. Njun zakon je bil blagoslovljen s sinom Seshamo Rajujem ter hčerama Venkamo in Parvatamo. Lakshama, žena Kondame Rajuja, je imela v življenju le eno željo. Želela si je Božji blagoslov, za katerega sveti spisi pravijo, da bo podeljen tistemu, ki se drži svetega posta, zaobljub in nočnega bedenja. Lakshama je vse to opravljala z največjo vdanostjo.

Ko je Babov dedek ostarel in ni več mogel pisati iger in nastopati, je ob svoji postelji z veseljem zbiral vaško otročad in jim pripovedoval zgodbe o Bogu in avatarjih. Otroci so ga radi poslušali, saj je znal junake

svojih pripovedi priklicati v življenje. V tej preprosti, pobožni družini se je rodil Sai Baba. Kondama Raju, ki je bil sam strog vegetarijanec, je do svojega malega vnuka Sathye čutil prav posebno naklonjenost, saj Sathya ni hotel biti niti v bližini kraja, kjer so pripravljali mesno hrano. Ko je bil star sedem let, je bistri in iznajdljivi Sathya znal pripraviti slastne jedi hitreje kot njegova mati ob pomoči svojih dveh hčera. Na starčevo veliko zadovoljstvo je deček znal čudovito peti, igrati in celo pisati gledališke igre. Kasneje, ko so ga obiskovali sledniki, ki so prišli po vnukov blagoslov, so vsi lahko videli radost v dedovih očeh. Vedel je, da se je v njegovi družini utelesil Gospod. Pogosto se je spominjal besed svojega učitelja Sri Venkavadhote: »Prišel bo Narajana, ki te bo ljubil in ti ga boš lahko videl.« Tako je Narajana kasneje prišel v njegov dom kot Sathya Sai in zadnja leta dedovega življenja napolnil z nepopisno radostjo in blaženostjo. Kondamovo zgledno življenje, ki ga je preživel v služenju Bogu, se je končalo leta 1950, ko je izdihnil ob recitiranju verzov iz Ramajane.

Rojstvo

Čas je mineval in Easwaramma, izbrana mati, si je želela še enega sina, zato je molila in častila Sathjanarajano.¹ S posebnim obredom si je skušala pridobiti naklonjenost Boga z imenom in podobo Sathjanarajane. In res, kmalu je pod svojim srcem začutila novo življenje.

V domači hiši so pogosto imeli gledališke vaje, saj so se dedek in njegova sinova zelo zanimali za vaške uprizoritve epov in zgodb iz svetih spisov. V ta namen je na zidu visela velika tambura, na tleh pod njo pa je stal boben. Glasbili sta ponavadi mirovali. Toda, ko se je približevalo rojstvo dolgo pričakovanega sina, je vso družino ob polnoči ali pa v zgodnjih jutranjih urah budilo ubrano igranje tambure, boben pa se je tiho oglašal, kot da bi nanj igrale roke izkušenega glasbenika.

Sai Babov oče Sri Peda Venkapa je iskal odgovor na to skrivnost, zato je pohitel v

Bukapatnam k modrecu, ki mu je povedal, da je to dober znak. To naj bi kazalo na prisotnost »dobrotljive sile«, ki prinaša skladnost, red, radost in duhovno rast.

Tako se je 23. novembra 1926 ob sončnem vzhodu rodil sin, naš Baba. Easwaramma je bila ravno pri molitvi, ko je začutila, da se je otrok pod njenim srcem odločil priti na svet. Zato je poslala po svojo taščo Lakshamo, ki je bila odšla na daritev k svečeniku. Toda starka je bila tako neomajna, disciplinirana in močno prepričana v Sathjanarajano milost, da ni hotela prekiniti molitve. Domov se je vrnila šele, ko je zaključila z obredom. S seboj je prinesla nekaj cvetja in posvečeno vodo, s katero je obredno polivala kip v svetišču. Easwaramma je popila vodo in si lase okrasila s cvetjem. Čez nekaj trenutkov je rodila sina.

Na ta dan so vaščani v spomin na sveti ponedeljek v svetem mesecu *kartiki*, ki je posvečen čaščenju Šive, izgovarjali Šivova imena. Ta dan je bil še posebej svet, kajti na nebu je vladala zvezda Ardra. Ob redkih trenutkih, ko mesec, dan in zvezda sovpadajo, v svetiščih Bogu darujejo posebne obrede in čaščenje. Tisto leto je bilo »nepojemajoče« oziroma »vedno polno« ali *akšaja*.

Dete je bilo prečudovito in rodilo se je z vsemi duhovnimi močmi, o katerih pripovedujejo sveti spisi. To so čudežne moči avatarja, ki jih danes manifestira po svoji božanski volji.

Babica je dete položila na rogoznico, pokrito s posteljnim pregrinjalom v kotu sobe. Nenadoma je opazila, da se ogrinjalom pod otrokom dviga in spušča. Domači so ostrmeli! Ko so otroka dvignili, so na svoje presenečenje pod pregrinjalom našli veliko zvito strupeno kačo, ki je odigrala vlogo Adiseše. Novorojenemu utelešenju Gospoda Višnuja je nudila ležišče!²

Prevedla: Tatjana

Um je odgovoren tako za navezanost, kot za osvoboditev.

Sai Baba

¹ Narajana je drugo ime za boga Višnuja, »sathja« pa pomeni resnica.

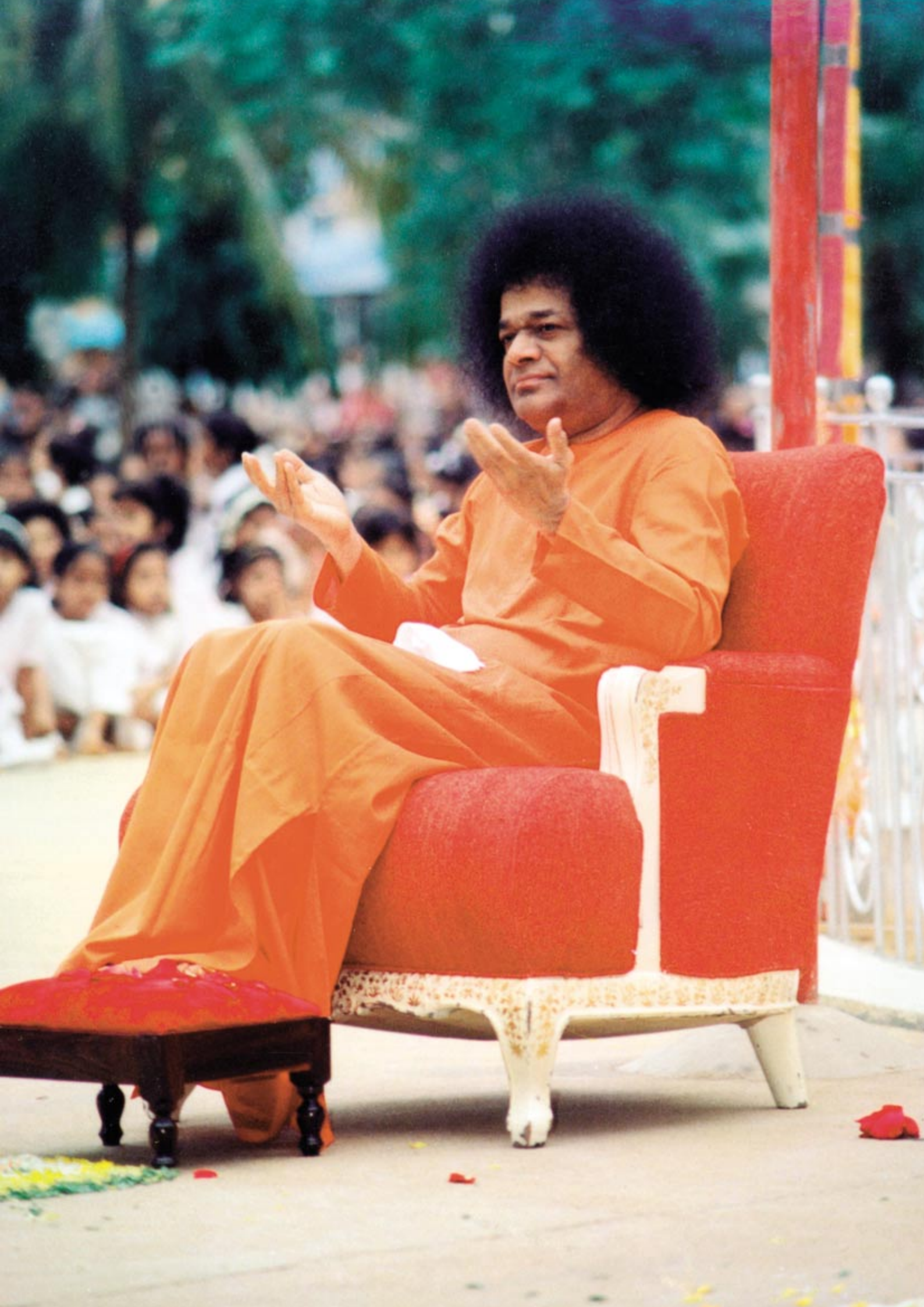
² Po indijskem izročilu bog Višnu počiva na ogromni zviti kači Adiseši, ki ponazarja svet. Ime Višnu pomeni »vsprežemajoči«.

Skrivnost uteleščenega Boga

**Govor Sri Sathya Sai Babe ob
praznovanju Krišnovega rojstnega dne
Prasanthi Nilayam, 31. avgust 2002**

*Bolj sladko od sladkorja, bolj osvežujoče
od mleka,
bolj slastno od meda je Krišnovo ime.
S stalnim ponavljanjem Njegovega
sladkega imena
boš okusil božanski nektar.
Zato naj bo Krišnovo ime nenehno v tvojih
misljih.*

(Pesem v teluščini)

Utelešenja ljubezni!

Že od davnih časov Krišna privlači mlade in stare. Vse od Njegovega prihoda naprej so ljudje v Krišnovi prisotnosti pozabili na vse skrbi in se predajali vznesenosti, ki so jim jo prinašale Njegove božanske potegavščine, omamno igranje na piščal in neopisljiva blaženost. Skupaj z drugimi pastirci sta Krišna in Balarama³ gnala krave na pašo na bregove reke Jamune in se zabavala z deškimi igrami. Nekega dne so pastirci pozabili na vse, ko so zatopljeni v blaženost trenutka opazovali Krišnove božanske potegavščine. Pozabili so na okolico in celo na svojo kravjo čredo. Krave so site počivale, ko je nenadoma iz vseh strani potegnil vroč veter. Iz vseh strani jih je obkrožil požar! Plameni so goreli s tako močjo, da ni bilo mogoče držati oči odprtih. Krave so se v hudi vročini spustile v dir. Ni jih bilo mogoče zaustaviti. Vročina pa je vse bolj naraščala. Takrat so se pastirci v molitvi obrnili na Krišno in ga prosili za pomoč. »Krišna, samo ti lahko pogasiš ogenj in nas rešiš!« Ko je videl njihovo stisko, je Krišna z nasmehom dejal: »Pastirci, ves čas mi že sledite, se igrate z menoj in uživete v blaženosti. Čemu se bojite, ko poznate mojo božanskost? Večkrat ste že bili priča moji zmagi nad demoni, ki jih je poslal Kamsa.⁴ Zakaj trepetate, če sem jaz z vami?«

Čemu si želiš nepomembnih stvari, ko je pred teboj drevo želja?

Čemu kupuješ kravo, ko je pred teboj krava želja?

Čemu si želiš srebra in zlata, ko se pred teboj lesketa Zlata gora?

Čemu te tarejo nepomembne stvari, ko je v tebi, s teboj in ob tebi sam vsemogočni Krišna?

(Pesem v teluščini)

Krišna jim je dejal, naj zaprejo oči in nekaj časa premišljajo o Njem. Pastirci so ga takoj ubogali. Zaprli so oči in ponavljali Njegovo ime. Čez trenutek jim je Krišna ukazal, naj odprejo oči. In glej! Ogenj, ki je še malo prej tako neusmiljeno divjal je izginil in kravja čreda se je pasla, kot da se nič ni zgodilo. Njihova radost je bila brezmejna. Takoj so se hoteli vrniti domov, da bi domačim povedali

o Krišnovem čudežu. Pastirci so bili priča še mnogim drugim čudežem, ki so dokazovali Krišnovo božanskost.

Ne samo v Indiji, tudi v komunističnih deželah se je zgodilo marsikaj, kar je govorilo o skrivnostni moči Boga. 10. septembra 1899 se je na Poljskem rodil Wolfe Messing. Že v zgodnjem otroštvu je bilo njegovo vedenje zelo skrivnostno. Z rokami je mahal okrog sebe in se sam pri sebi smejal. Njegovi starši niso razumeli, zakaj se tako obnaša. Tako je minilo eno leto. V drugem letu življenja se je pričel pogovarjati sam s seboj. Praskal se je po glavi, kot da je globoko zatopljen v misli. Tekal je naokoli, se sam pri sebi smejal in se pogovarjal z nevidnimi bitji. Njegove starše je že precej skrbelo. Spraševali so se, zakaj se smeje sam sebi in s kom se pogovarja.

Nekega dne se je pred njihovo hišo pojavil visok mož v beli halji. Poklical je Messinga in mu dejal: »Starši te nameravajo poslati v norišnico ali šolo za umsko prizadete. Nikamor ti ni potrebno iti. Kako naj tisti, ki trpijo za posvetno norostjo, razumejo duhovno norost? Če bi vsi bili duhovno nori, bi deželi vladalo blagostanje. Ne pusti, da te pošljejo v šole, kjer učijo samo posvetne stvari. Posvetno znanje ni zate. Uči se duhovne modrosti. To sem ti prišel povedat.« Messing ga je vprašal: »Ded, od kod prihajaš?« Odgovoril je: »Drugič ti bom povedal. Sedaj se moram vrniti tja, od koder sem prišel. Nikoli ne pozabi mojih besed! Izogibaj se posvetnega znanja. Uči se samo duhovnih stvari. Sedaj si še zelo mlad. Dokler ne odrasteš, se izogibaj vsem ljudem. Sedaj pa se moram vrniti.« Ko je to dejal, je izginil. Messing se je vprašal: »Od kod se je vzel? Kam je izginil? Ali se bom tudi jaz vrnil tja, od koder sem prišel?« Tako se je spraševal, starši pa ga niso pustili nikamor. Ni smel prestopiti hišnega praga. Čez nekaj let pa se je v njem ponovno prebudila želja po duhovnem znanju. Nezadovoljen je bil s posvetnim nabiranjem znanja. Spomnil se je besed starca, ki se je dolgo tega pojavil na pragu njegovega doma. V hiši je našel osem kovancev, jih spravil v žep in se odpravil na duhovno popotovanje po širnem svetu. Taval je naokrog, ne da bi vedel, kam gre. Prepotoval je ves svet. Nihče ga ni vprašal, če ima vozovnico, nihče ga ni pobaral, če ima denar. Tako je minilo deset let. Takrat

³ Balarama je bil Krišnov brat. Če je bil Krišna utelešenje Boga, je Balarama predstavljal posamično dušo v človeškem telesu. Rodil se je prej kot Krišna, da bi svojemu božanskemu bratu pripravil pot.

⁴ Kamsa je bil Krišnov stric po materini strani. Na poroki svoje sestre Devaki je bil kočijaž voza mladoporočencev. Takrat je zaslišal nebeški glas, ki ga je pokaral, naj se nikar preveč ne veseli, saj ga bo pokončal osmi otrok njegove sestre. Ko je slišal te besede, ki so razodele njegovo usodo, ga je prevzelo takšno sovraštvo, da se je spremenil v pošast.

je prispel v Indijo. Z vlakom je potoval od Cuddapaha do Anantapurja. Vmes se je vlak ustavil v Kamalapuramu, kjer sem takrat hodil v šolo. V razredu sem sedel med Rameshem in Sureshem. Rameshev oče je pobiral davke in njegova družina je bila zelo premožna. Vsak dan smo se sprehodili do železniške postaje in kramljali o duhovnih zadevah. Takrat sta skozi Kamalapuram dnevno prisopihala samo dva vlaka. Sedli smo na kamnito klop na železniškem peronu. Vlak je že potegnil, ko nas je Wolfe Messing zagledal skozi okno, kako zadovoljno kramljamo na klopi. Brez pomišljanja je odprl vrata in skočil iz premikajočega se vlaka. Pri tem je izgubil ravnotežje in padel na peron. Ramesh in Suresh sta se zbala, da si je zlomil nogo. Dejal sem jima, naj ju ne skrbi, rekoč: »Z mano želi govoriti, zato se mu nič ni zgodilo.« S seboj ni imel nobene prtljage, niti majhne torbe ne. Stopil je naravnost k meni, sedel nekaj metrov pred mano in od radosti planil v jok.

Ramesh in Suresh sta vse skupaj opazovala. Takrat so se vsi fantje bali belcev, da jih ne bi vtaknili v vojsko. Hotela sta me čimprej spraviti stran. Ko se mi je Messing približal, je Ramesh stekel domov in zaprosil očeta, naj se takoj pripelje z džipom in me reši pred belcem. Rameshev oče se je takoj pripeljal, me posadil v džip in me odpeljal k sebi domov. Messing pa nam je sledil vse do Rameshevega doma. Ves dan je sedel pred hišo in čakal name. Vsakič, ko me je videl skozi okno, se mi je nasmehnil, me poklical in mi skušal nekaj povedati. Toda niso mi pustili, da bi se srečal z njim. Messing je pred hišo čakal cele tri dni, potem pa je odpotoval z vlakom. Preden je odšel, je s kredo na vrata napisal naslednje besede: »Ljudje, ki živijo v tej hiši imajo veliko srečo. Ob sebi imajo Božje dete in mu služijo. Jaz nimam te sreče. Kljub temu se vam zahvaljujem.«

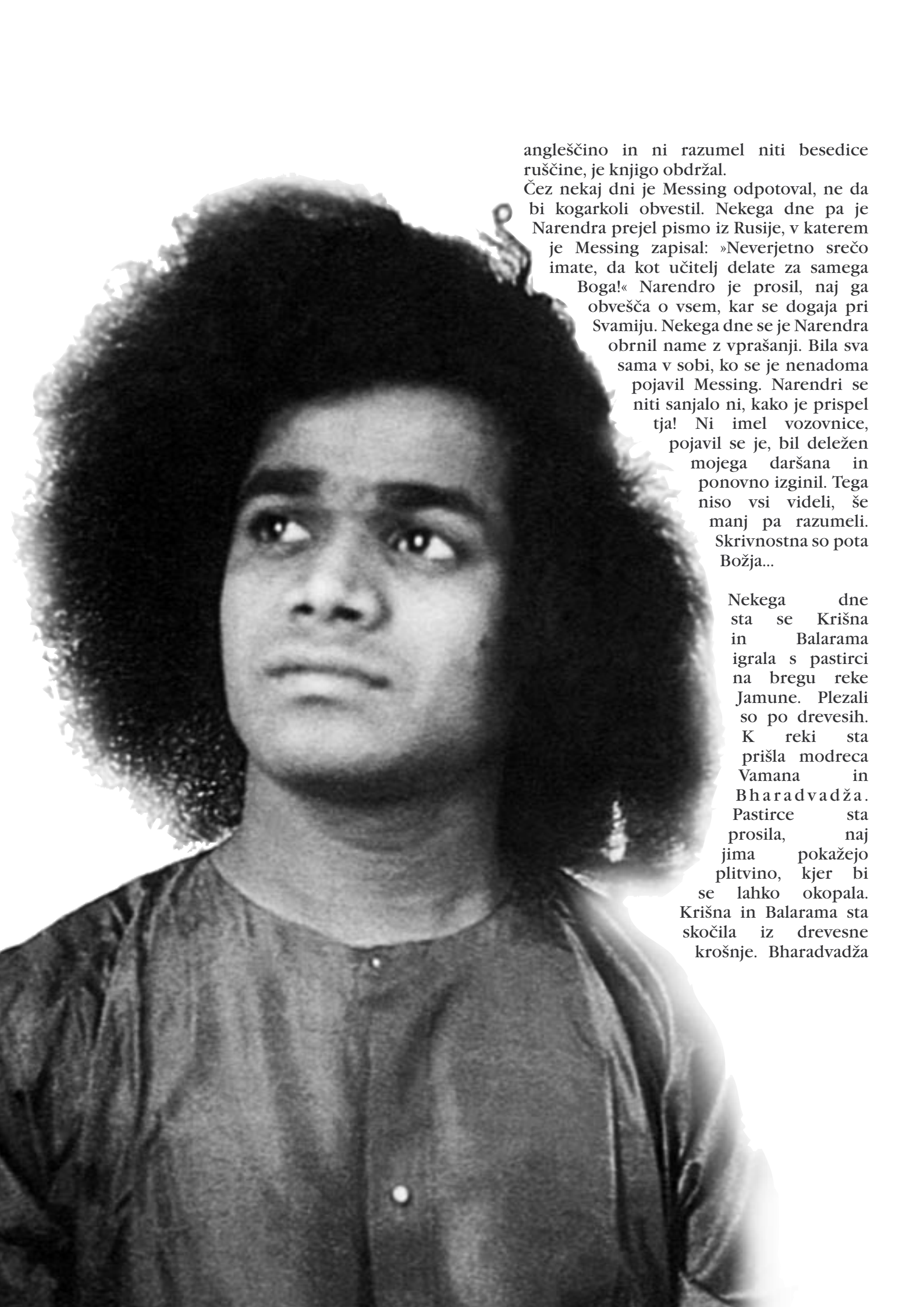
Vrnil se je domov. Dvajset let kasneje je ponovno obiskal Indijo. Tokrat je s seboj prinesel Kirlianov fotografski aparat, s katerim je mogoče posneti človeško avro. Satvični ljudje imajo bleščeče belo avro, radžastični rdečo in tamasični črno. Prišel je naravnost v Kamalapuram in povprašal, kje živi Raju. Toda takrat se nisem več pisal Raju in nisem več hodil v šolo. Raju je postal Satyha Sai Baba. Povedali so mu,

da Sathya Sai Baba živi v Puttaparthiju ali v Bangaloreju. Zato se je iz Kamalapurama odpravil v Bangalore.

Ko je prispel, je v Bangaloreju našel zbrano množico ljudi. Povedali so mu, da čakajo na daršan Sathya Sai Babe. Tudi on se je odločil počakati na moj daršan. Ko sem stopil med zbrano množico, me je zagledal in pomislil: »Da, to je tisti deček, ki sem ga videl pred toliko leti. Obkroža ga isti božanski sij.« Obrnil se je na ravnatelja kolidža. Takrat je bil ravnatelj Narendra, veliki poznavalec sanskrta in odličen učitelj. Njegov oče Damodar je bil sodnik in njegov tast Sunder Rao je bil spoštovan zdravnik. Oba sta bila prisotna. Messing jih je prosil, če ga lahko spremijo na Svamijev daršan. Dejal jim je: »Ne vidite resnice. Svami je resnično Bog. Vidite samo njegovo telesno podobo, zato ste v zmoti. Resnico boste spoznali šele, ko boste videli njegovo avro.«

Svamijevo avro je želel posneti s svojim fotoaparatom. V tistih časih sem slednikom ponavadi poklonil daršan po petju svetih pesmi (*nagarasankirtan*). Ko sem tako med daršanom stal na balkonu, me je fotografiral. Videl je, kako ves prostor preveva posebna svetloba. Na fotografiji je moj obraz obkrožal močan sij. Vse moje telo se je kopalo v beli svetlobi, ki ponazarja čistost. Nič drugega ni bilo na posnetku. Fotografijo je vzel Narendra, Messinga je prosil tudi za fotoaparat, ki ga takrat še ni bilo mogoče kupiti v Indiji. Toda Messing mu je dal samo fotografijo, rekoč, da fotoaparat še potrebuje. Prosil je za srečanje s Svamijem. Zvečer naj bi Messing spregovoril zbranim študentom. Tudi jaz sem bil prisoten. Messing se za študente in učitelje sploh ni zmenil. Z očmi je iskal samo mene, želel je videti, kje sedim in kaj počnem. Ko me je zagledal, se je napotil k meni. Ves čas je ponavljal: »Ljubi moj, ljubi moj... Ti si vse, kar imam. Sem tvoje orodje.«

Tega še nisem nikoli nikomur pripovedoval. Messing je z menoj ostal deset dni. Naučil sem ga vse, kar je potrebno vedeti. Povedal sem mu, da se Bog obnaša kot človek, ko se utelesi na zemlji. Bog se utelesi v človeškem telesu. Dejal je, da to piše tudi v njihovih svetih knjigah. Napisal je knjigo in jo podaril Gokaku. Čeprav je Gokak govoril samo

angleščino in ni razumel niti besedice ruščine, je knjigo obdržal.

Čez nekaj dni je Messing odpotoval, ne da bi kogarkoli obvestil. Nekega dne pa je Narendra prejel pismo iz Rusije, v katerem je Messing zapisal: »Neverjetno srečo imate, da kot učitelj delate za samega Boga!« Narendra je prosil, naj ga obvešča o vsem, kar se dogaja pri Svamiju. Nekega dne se je Narendra obrnil name z vprašanji. Bila sva sama v sobi, ko se je nenadoma pojavil Messing. Narendri se niti sanjalo ni, kako je prispel tja! Ni imel vozovnice, pojavil se je, bil deležen mojega daršana in ponovno izginil. Tega niso vsi videli, še manj pa razumeli. Skrivnostna so pota Božja...

Nekega dne sta se Krišna in Balarama igrala s pastirci na bregu reke Jamune. Plezali so po drevesih. K reki sta prišla modreca Vamana in Bharadvadža. Pastirce sta prosila, naj jima pokažejo plitvino, kjer bi se lahko okopala. Krišna in Balarama sta skočila iz drevesne krošnje. Bharadvadža

je v Krišni takoj prepoznal samega Boga, *Paramatmo*, in v Balarami posamično dušo *dživatmo*. Sklenil je roke kot v molitvi in zaprosil Krišno, naj jima pokaže, kje se lahko okopata. Krišna se je pognal v vodo in jima pokazal, kje je varno. Dejal je, da jima bo priskrbel okusen obed. Pastirci so se spraševali, kje bo Krišna našel hrano, saj je ni prinesel s seboj. Takrat pastircem ni nihče nosil hrane na pašo. Ko sta se modreca okopala, je Krišna odprl torbo, ki se je nenadoma pojavila ob njem. Iz nje je zavel slasten vonj mlečnega riža. Jed jima je ponudil na krožniku. Pastirci pa so bili nagajivi kot opice. Niso mogli molčati. Kar naprej so spraševali Krišno: »Od kod ti hrana?« Krišna jih je utišal, rekoč, da v prisotnosti modrecev ni vljudno pretirano govoriti. Modreca sta pomolila in se lotila jedi. Vprašala sta: »Krišna, kdo je pripravil jed?« Krišna jima je odgovoril: »Moja mati, Jašoda.« Dejala sta, da še nikoli nista jedla okusnejše jedi in se mu zahvalila.

Bog Brahma, ki je vse to opazoval, je bil presenečen nad Krišnovimi neverjetnimi sposobnostmi. Zato se je sklenil poigrati s Krišno. Nekega dne, ko so se pastirci navdušeno igrali s Krišno in Balaramo, je Brahma krave in teleta začaral, da so izginili. Nato je začaral tudi pastirce, da so izginili. Krišna je vedel, da se Brahma igra z njim. S svojo voljo je nemudoma ponovno ustvaril pastirce, krave in teleta. Pastirci so se vrnili domov s svojimi čredami. Bili so povsem enaki tistim, ki jih je skrnil Brahma. Celo starši niso opazili nobene razlike. Življenje je teklo naprej, pastirci so svoje krave in teleta vsak dan gnali na pašo v spremstvu Balarame in Krišne. To se je nadaljevalo celo leto, vse dokler se Brahma ni spametoval in priznal, da je poražen. Krišno je prosil za odpuščanje in vrnil pastirce, krave in teleta. Ko so se vrnili, so tisti, ki jih je pričaral Krišna, še v istem trenutku izginili. Krišna je že kot otrok izvršil številna velika dejanja. Zato Bhagavatha⁵ pravi:

*Pripovedi o Gospodu so najčudovitejše in
najsveltejše v vseh treh svetovih.
So kot rezila, ki režejo vitice posvetne
navezanosti.*

(pesem v teluščini)

Naj vam povem, kaj se je nekoč zgodilo v življenju tega avatarja. Tega še nisem nikoli nikomur razkril. Ko je bil mandir v Prasanthi Nilayamu zgrajen, sem začel obedovati v sobi v zgornjem nadstropju. Ob vsakem obroku mi je Easwaramma, mati mojega telesa, prigovarjala, naj še kaj pojem. Pogosto je govorila, kako jo skrbi, da bom shujšal. Jaz pa sem ji odgovarjal: »Čemu bi še jedel? A se moram s kom pomeriti? Nočem biti debel.« Nekega dne sem prejel povabilo na kosilo. V resnici so me želeli zastrupiti. Zavidali so mi mojo rastočo priljubljenost in blagostanje. Moji najljubši jedi so primešali strup in mi jo ponudili. Preden sem odšel na kosilo, sem Easwarammi in Subbammii⁶ dejal, naj ju ne skrbi, če se bo zgodilo kaj nenavadnega. Ko sem se vrnil s kosila, je moje telo pomodrelo in iz ust mi je prihajala pena. Easwarammi sem naročil, naj z roko zakroži po zraku. Ubogala me je in na njeno veliko presenečenje se je v njeni dlani pojavil vibhuti. Zmešala ga je z vodo, da sem ga lahko použil. V trenutku sem ozdravel. Spraševala se je: »Svami je tisti, ki lahko vibhuti ustvari s kretnjo roke. Kako se je lahko vibhuti pojavil v moji roki?« Jaz sem ji za trenutek dal to moč.

Ko sem še živel v starem mandirju, sem otroke vsak dan odpeljal na breg reke Chitravathi. Takrat še ni bilo študentov. Okrog mene so se zbirali vaški dečki. Dejal sem jim, naj napravijo kup peska, v katerem bodo našli vse, kar si želijo: svinčnik, nalivno pero, slaščice... Ker so bili še majhni, so prosili za običajne stvari. Ko smo se nekega večera vračali od reke, sta se Kuppam Sushilamma in njena sestra Kumaramma, ki je kasneje napisala knjigo *Anyatha Saranam Nasthi*, pognali v tek, da bi pri staremu mandirju začeli z obredom *arati*, ko bi Svami prispel tja. Subbamma sem pomignil, naj ju ustavi in sama pripravi vse potrebno za obred. Subbamma me je takoj ubogala. Ko je prispela v stari mandir, je tam našla veliko kačo. Poslal sem jo naprej, ker je bila vedno previdna. Ko je zagledala kačo, je zaklicala: »Sai Nagešvara, Sai Nagešvara!« Kače ni hotela ubiti, saj se je spomnila, kako ji je Svami govoril, da Bog živi v vsakem bitju. Odločila se je, da kačo ujame in odnese na varno. Ko jo je zgrabila, se je kača ovila okrog njene roke. Pošalil sem

⁵ Zgodba o Bogu, ki jo je spisal modrec Vjasa.

⁶ Subbamma je bila žena, ki je živel v Puttaparthiju in pri kateri je Sai Baba preživel dobršen del svojega otroštva.

se z njo: »Subbamma, ali se sedaj igraš tudi s kačami?« Odgovorila mi je: »Svami, vem, da si me poslal naprej zato, da rešim življenje tema dvema dekletoma.«

Subbamma je bila priča številnim Svamijevim čudežem. To je bila nagrada za njeno zaslužnost. Služila mi je od vsega začetka. Ne samo meni, tudi slednikom, ki so prihajali na moj daršan. Stregla jim je hrano. Vsi sorodniki so ji obrnili hrbet, toda ona se ni zmenila zanje. Želela si je samo Svamija in nikogar drugega. Vedno je takoj ubogala Svamija. Njena vera je bila neomajna. Nekega dne sem jo vprašal, če si želi videti svojega pokojnega moža. Včasih sem se rad pošalil z njo. Odgovorila mi je, da si tega ne želi in da s svojim pokojnim možem nima več nobenega opravka. Dejala je tudi, da je njen mož umrl zato, ker ni imel te sreče, da bi lahko služil Svamiju. Menila je, da ima veliko srečo, ker mi lahko služi. Še enkrat sem ji dejal, da ji bom izpolnil željo, če si želi ponovno videti svojega moža. Rekel sem ji, naj stopi ven. Zunaj je raslo drevo in pod tem drevesom je našla svojega moža Narayano, kako sedi in kadi cigareto. Zelo jasno ga je videla. Bila je vesela, da ga zopet vidi, obenem pa ga je okregala: »Celo po smrti nisi opustil svojih slabih navad!« Že naslednji trenutek se je vrnila v hišo, saj ga ni želela več videti. Narayana Rao je imel dve ženi, Subbamma in Kamalamma. Kamalamma še sedaj živi v ašramu. Tudi njej sem dejal, naj stopi ven, da bo zopet videla svojega pokojnega moža. Prav tako je odvrnila, da si ne želi več videti njegovega obraza. Dejala je, da si ničesar več ne želi odkar živi pri Svamijevih lotosovih stopalih. Ker pa sem vztrajal, je stopila ven in videla svojega moža pri skodelici vroče kave. Tako Subbamma kot Kamalamma sta svojega pokojnega moža videli z istimi navadami, ki jih je imel, ko je bil še živ. Tudi avatar Krišna je pred oči svojih slednikov priklical dogodke iz preteklosti.

Radha je bila predana Krišnova slednica, ki je veliko pretrpela zaradi tistih, ki niso verjeli v Krišnovo božanskost. Celo v tistih časih so bili neverniki. V vseh dobah najdete vernike in nevernike, verne nevernike in neverne vernike. Ateisti so Radho zaklenili v hišo. (Na to temo sem napisal gledališko igro, ki so jo uprizorili otroci.) Menili so, da Radha spravlja svojo družino na slab glas, ko

venomer sledi Krišni. Hoteli so ji preprečiti, da bi mu sledila, zato so jo zaprli v sobo. Planila je v jok in goreče molila. Krišna je slišal njeno molitev, odprl vrata in ji vrnil svobodo. Pokaral je njene ječarje: »Ali se tako ravna z Božjo slednico? Vseeno mi je, če ne verjamete vame, toda trpinčenje Božjega slednika je velik greh.« Krišna je Radho odpeljal s seboj. Radha ga je takole prosila, naj zaigra na svojo božansko piščal:

Zaigraj, Krišna! Zaigraj svojo medeno pesem, da bo moje srce vzdrhtelo. Naj se bistvo Ved spusti skozi Tvojo božansko piščal in se razlega v omamni melodiji. Zaigraj, Krišna, zaigraj...

(Pesem v teluščini)

Radha je izdihnila med poslušanjem Krišnove božanske glasbe. Od takrat se Krišna nikoli več ni dotaknil piščali. Krišna je storil veliko čudežev. Bil je Bog v človeškem telesu. Nihče ne more razumeti ali opisati Njegove božanske narave, ki je večna in nedoumljiva. Krišna je okrog sebe širil samo božansko ljubezen.

Ženske so veliko globlje doživljale Krišnovo božansko naravo. Pravzaprav so prav one s svojo predanostjo razkrile Božjo zgodbo. Nekoč je skupina brahminov⁷ v gozdu pripravljala obred z ognjem. Krišna je pastircem naročil, naj prinesejo kaj za pod zob, ker sta z Balaramo lačna. Ko so pastirci brahmine prosili za hrano, so jih ti zavrnil: »Ali mislite, da vas mora vsak nahraniti vsakič, ko to želite? Počakajte, da končamo z obredom. Dali vam bomo kar ostane od našega obeda.« Ko so pastirci to povedali Krišni, jim je naročil, naj za hrano prosijo ženske, ki so kuhale za brahmine. Pastirci so ga ubogali in za hrano prosili ženske: »Matere, Krišno in Balaramo muči lakota. Ali ju lahko nahranite?« Ženske so bile nadvse vesele, ker so dobile priložnost, da nahranijo Krišno. Takoj so Krišni odnesle, kar so imele. Nekatero so oporekale, češ, da ni prav, da nahranijo Krišno (ki je pripadal kasti pastirjev) preden hrano ponudijo svojim možem (brahminom). Toda njihovi pomisleki so kmalu izginili in Krišna in Balarama sta se do sitega najedla njihove hrane. Ženske so v Krišni videle Boga. Ko

⁷ Najvišja kasta, kasta svečnikov.

so možje zvedeli, kaj se je zgodilo z njihovim obedom, so žene obtožili bogoskrunstva. Ko pa so kasneje sedeli v meditaciji, so uvideli svojo napako. Priznali so, da so žene prav ravnale. Ponovno so se okopali in žene prosili, da hrano, ki jo je blagoslovil Krišna, postrežejo kot *prasad*.⁸ V življenju vsakega avatarja so ženske tiste, ki najprej sprevidijo njegovo božanskost in k Bogu pripeljejo svoje možje. Možje so vsaj do neke mere predani samo zaradi predanosti svojih žena. Brez žena možje sploh ne bi bili predani. Pravijo, da je hiša brez žene kot pustinja. Že od davnih časov žene predstavljajo predanost (*bhakti*) in možje modrost (*džnano*). Žene imajo vstop v najbolj skrite sobane Božje palače, možje pa samo do sprejemne dvorane. Modrost te pripelje do Boga, predanost pa v Njegovo srce. Zato predanosti pripisujejo tako velik pomen. V resnici so bile pastirske žene tiste, ki so zaslužne za širjenje poti predanosti (*bhakti tatthve*) po svetu. V dobi *kali*⁹ je opevanje Božjega imena edina pot do osvoboditve.

V tistih zgodnjih letih tudi v Puttapparthiju nihče razen Subbamme ni mislil na Boga. Easwaramma, mati mojega telesa, je opazovala, kako na daršan prihajajo pomembne osebnosti. Bala se je vseh ljudi v uniformi. Subbamma je prosila, naj ne dopusti, da bi kdorkoli od policistov nadlegoval Svamija. Subbamma jo je skušala potolažiti: »Zakaj ne bi smeli priti? Tudi oni so Svamijevi sledniki. Vsi prihajajo k Njemu, zato ne razlikuj med njimi. Nihče ne more škoditi Svamiju.« Easwaramma pa ji je jezno odvrnila: »Odkar Svami živi pri tebi, te obiskuje veliko policistov. Ne spuščaj jih v hišo!« Nekega dne je iz Madrasa prišel glavni policijski inšpektor Ranganayakulu, ki me je želel odpeljati v Madras. Easwaramma je to spravilo v obup in planila je v jok. Zanj je bil Madras oddaljen kraj v tuji deželi. Z vsemi močmi me je skušala pregovoriti, naj ostanem. Pri tem jo je gnala njena neizmerna ljubezen do Svamija. Bala se je, da se Svami nikoli več ne bo vrnil v Puttapparthi. Zaradi njenih molitev je nastal sedanji mandir.

Nekoč so mi dejali: »Svami, tu ni nobenih cest in nobenih transportnih sredstev, zato z veliko težavo prihajamo v to oddaljeno vasico. Sem ne more nobena volovska vprega, kaj šele avtomobil. Vsakič moramo

avto pustiti v Penukondi. Prosimo te, preseli se v Bangalore. Zate bomo zgradili veliko palačo.« Odvrnil sem jim, da ne potrebujem palače, da mi je dovolj že ena majhna soba. Toda niso me hoteli poslušati. Easwaramma pa je dejala: »Da bi nežna sadika zrasla v ogromno drevo, jo je potrebno dobro in previdno gnojiti in zalivati. Če jo presajaš iz kraja na kraj, ne bo zrasla. Prosim te, ostani v svoji rojstni vasi. Napredek bo prišel tudi sem.« Takrat sem ji obljubil, da bom ostal v Puttapparthiju.

Ženske so veliko bolj predane od moških. So zaklad vsega znanja in modrosti. Zato jih nikoli ne zaničujte. Ne obrekujte drugih ljudi. Molite za dobrobit vseh bitij. *Loka samastha sukhino bhavantu – Naj bodo bitja vseh svetov srečna.* Glavni nauk Bhagavadgite je, da si moramo prizadevati za blagostanje vseh ljudi. Kajti *eno se je odločilo postati mnogo*. Isti Bog prebiva v vseh ljudeh, vsa obličja so Njegova.

Na koncu vam želim opisati še eno Krišnovo božansko igro. Vse do svoje smrti je Kamsa nad Krišno pošiljal demone. Imel je dve ženi, hčeri mogočnega kralja. Po Kamsovi smrti je kraljevski tast Krišni napovedal vojno. Pastirske žene so se zbale. »Kako dolgo naj še trpimo?« so vprašale Krišno. On pa jih je pomiril: »Poskusite razumeti mojo moč. Nocoj boste zaspale v vasi Rapale, prebudile pa se boste nekje drugje.« In res, ko so se drugo jutro prebudile, so se na svoje začudenje znašle v Dvaraki. Med vasjo Rapale in Dvarako je bilo skoraj 2000 kilometrov! Krišna je zamenjal eno vas za drugo... Bog je vsemogočen! Je vse prisoten in vse lahko spremeni. Ne dvomite v to! Kdor dvomi v Boga bo pogubljen. Naj bo vaša vera neomajna, izpolnjujte Božjo besedo! Po poti pravičnosti boste korakali samo, če boste izpolnjevali Božjo besedo. Če boste sledili Bogu, vas bo bogato nagradil.

Bhagavan je svoj govor zaključil z bhadžani *Hari bhadžan bina sukha šanthe nahin, Govinda Krišna džej, Gopala Krišna džej in Subramanjam, Subramanjam.*

Prevedla: Ljubica

⁸ Posvečena hrana.

⁹ Čas v katerem živimo; železna doba.

Razodetje

**Besede Sri Sathya Sai Babe ob
praznovanju Njegovega rojstnega dne
1. 1968**

Po pravici povedano, moje narave ne morete razumeti ne danes, ne po tisočletju vztrajne duhovne discipline ali pazljivega raziskovanja, pa četudi bi za to vse človeštvo združilo svoje sile. Toda, kmalu boste priča blaženosti, ki jo prinaša božanska bit, utelešena v tem svetem telesu in pod tem svetim imenom. Veliko srečo imate, da ste deležni te priložnosti, saj ste srečnejši od puščavnikov, menihov, modrecev, svetnikov in celo oseb, ki so delno utelešale Božjo slavo!

Vsa božanska bitja, vsa božanska načela, vsa imena in podobe, ki jih je človek kdajkoli pripisoval Bogu, so združene v Saijevem človeškem obličju. Ne dovolite, da vas najeda dvom. Moja resničnost se vam bo razkrila le, če me z neomajno vero v mojo božanskost ustoličite na oltar svojega srca. Če pa boste kot nihalo na uri nihali med vero in nezaupanjem, vam ne bo nikoli uspelo dojeti resnice in si zagotoviti blaženosti. Veliko srečo imate, da lahko v tem življenju uživate ob pogledu na obličje, ki združuje vse Božje like.

Naj vas opozorim še na nekaj! Ko se je Bog v preteklosti utelešal na zemlji, je bilo Njegovo božanskost vsem očitnim dokazom o Njegovi božanski slavi navkljub mogoče spoznati šele, ko je avatar zapustil ta svet. Zaupanje in predanost, ki so ju ti avatarji zahtevali od ljudi, sta temeljila na strahospoštovanju do nadnaravnih moči in sposobnosti ali do Njihovega kraljevskega ali vladarskega dostojanstva. Toda, pomislite za trenutek na Sathya Saijevo utelešenje. Zakaj ga v svetu, kjer prevladujejo materializem, nasilno nezaupanje in pomanjkanje spoštovanja ceni na milijone ljudi iz vsega sveta? Zato, ker je Sathya Sai utelešenje vesoljne božanskosti!

Zatorej, bodite čim več z menoj in po najboljših močeh sledite mojim nasvetom. Dovolj je, če sledite mojim naukom. To vam bo prineslo več koristi kot najstrožja askeza. Spoštujte resnico, bodite pravični, širite mir in ljubezen, ki so mi ljubi. Odločite se, da bodo ti ideali prežemali vsako vašo misel, besedo in dejanje. Na ta način se lahko zlijete z vrhovnim bistvom Boga.

Avatarja, kot sta bila Rama in Krišna, sta morala vzeti življenje več ljudem, ki so ogrožali pravičnost, ter sta na ta način ponovno ustoličila krepost. Danes pa ni človeka, ki bi bil popolnoma kreposten. Kdo si torej zasluži Božjo zaščito? Zloba je prisotna v vseh po vrsti. Kdo bi preživel, če bi se avatar odločil, da jo izkorenini? Zato sem prišel, da z različnimi sredstvi očistim vaš um. Tolažil bom, pomagal, zapovedoval, sodil in vam stal ob strani kot prijatelj, ki

vam želi najboljše, da se boste otresli zlobnih nagnjenj in spoznali pot pravičnosti, se podali po njej in dosegli cilj. Ljudem moram ponovno odkriti vrednost svetih spisov, kjer so zapisani zakoni. Če me sprejmete in mi rečete »da«, vam bom odgovoril »da, da, da.« Če pa me zanikate in rečete »ne«, bom kot odmev ponovil vaš »ne.« Pridite, raziščite, izkusite, zaupajte! Tako me lahko najbolje izkoristite.

Prišel sem, da vam podarim ključ do zaklada blaženosti, da vas poučim kako priti do njenega izvora, kajti zašli ste z blagoslovljene poti. Če zamudite to priložnost za odrešenje, potem je to vaša usoda. K meni prihajate zaradi drobnarij in okraskov, da bi vas ozdravil nepomembnih težav, vam popestril posvetne užitke in ugodje. Zelo malo vas je, ki pri meni iščete to, zaradi česar sem prišel: **osvoboditev.** Med temi maloštevilnimi pa zgolj peščica vztraja na poti duhovne discipline in prispe na cilj.

Bog se ne želi oglaševati. Kot drugi avatarji tudi jaz ne potrebujem reklame. Koga si drznete oglašati? Mene? Kaj pa vi veste o meni? Danes o meni govorite eno, jutri drugo. Vaša vera ni neomajna. Hvalite me, ko vam gre dobro in obsojate, ko vam gre slabo. Ko enkrat pričnete z oglaševanjem, se spustite na raven tistih, ki tekmujejo, kdo bo dobil več, ponižujejo druge in hvalijo sebe.

Tam, kjer kot merilo uspešnosti štejejo, kopičijo in razkazujejo denar, me ne boste našli. Zadržujem se samo tam, kjer cenijo iskrenost, vero in predanost. Samo nespametni oglašajo in povečujejo sami sebe. To nima nič skupnega z avatarji. Avatarji ne potrebujejo oglaševanja.

Zagotovo ste že slišali, da je vse, kar počnem zgolj čarovnija. Manifestiranja božanske moči ne smete razlagati na takšen način. Čarovniki svoje trike razkazujejo zato, da bi si zaslužili za kruh, da bi zasloveli in obogateli. Njihovi triki so goljufivi in z njimi vas želijo prevarati. To božansko telo pa se nikoli ne more spustiti tako nizko. To telo se je rodilo po Božji volji, da oživi resnico. Božja odločitev je vedno dobra odločitev. Zapomnite si, da ni ničesar, kar Božja volja

ne bi zmogla. Lahko spremeni zemljo v nebo in nebo v zemljo. Če dvomite v to, ste prešibki, da bi dojeli višjo resnico in vso razsežnost stvarstva.

Prišel sem, da bi vsem odkril bistvo Ved, da na vse izlijem to dragoceno znanje, da zaščitim in ohranim starodavno modrost (*sanathana dharmo*). Moje poslanstvo je, da širim srečo, zato sem vas vedno pripravljen obiskati, in to ne enkrat, temveč dvakrat, trikrat – kolikokrat želite.

Moje delovanje in ravnanje se ne bo nikoli spremenilo, ne glede na to, kdo me bo ocenjeval in kako. Svojih načrtov za vzpostavitev pravičnosti, svojih besed in odločitev ne bom v nobenem pogledu prilagajal. Pri tej odločitvi vztrajam že vrsto let in že opravljam delo zaradi katerega sem prišel: prebuditi vero v pot do najvišjega duhovnega miru (*prašantija*). Nikoli se ne bom ustavil ali umaknil!

Niti največji med znanstveniki me s svojim laboratorijskim znanjem ne morejo spoznati. Vedno sem blažen. Nič ne more izbrisati mojega nasmeha. Zato lahko delim radost in vam lajšam bremena. Nikoli se ne veselim, ko me hvalijo in se ne umikam ko me grajajo. Malo jih je, ki so zares spoznali moj namen in pomen, toda mene to ne skrbi. Zakaj bi me po nepotrebnem skrbelo, če mi pripisujejo, kar ni moje? Zakaj bi se veselil, če mi pripisujejo, kar je moje? Zame je to vedno le »da, da, da«. Če se boste popolnoma prepustili in predali Bogu, vas bo varoval in vodil. Prišel je prav s tem namenom. Jaz poznam nemir vaših src, toda vi mojega srca ne poznate. Jaz se odzovem na vašo bolečino, ko trpite in na vašo radost, ko se veselite, ker sem v vašem srcu. Sem prebivalec templja vsakega srca. Ne oddaljite se od mene, saj se oglje vname in postane žerjavica šele, ko je nenehno v stiku z ognjem.

V svojem srcu ostanite povezani z menoj in nagrajani boste. Tako boste tudi vi deležni delčka te najvišje ljubezni. To je velika priložnost. Verjemite, da se boste vsi osvobodili. Vedite, da ste odrešeni. Veliko jih je, ki ne verjamejo, da se bodo stvari izboljšale, da bo življenje vseh ljudi izpolnila radost in da se bo začela zlata

doba. Naj vam povem, da se to božansko telo (*dharmasvarupa*) ni rodilo zastonj. Uspelo mu bo človeštvo rešiti sedanje globoke krize!

Prevedel: Severin

ZAKAJ SE BOG SPUSTI NA ZEMLJO KOT AVATAR

Učiti človeštvo o poti ljubezni, to je naloga avatarja, ki se spusti na zemljo.

Baba

Naj bo to Rama ali Krišna, Mastja (Božje utelešenje v podobi ribe), Varaha (Božje utelešenje v podobi prašiča) ali Vamana (Božje utelešenje v podobi pritlikavca), se Bog spusti na zemljo kot avatar samo z enim namenom: *učiti človeštvo o resnici ljubezni*.

»O, človek, zaradi tvoje nezmožnosti ljubiti in zaradi tvoje sebičnosti svetu vladata nesloga in brezvladje. Samo ko boš sposoben ljubiti in bo tvoj duh svet, boš spoznal svojo božansko naravo.«

Človek, ki ne zmore ljubiti je živ mrlič. Samo ljubezen in svetost naredita človeka božanskega. Svet se razodeva v raznolikosti, ki je prisotna v enosti. Bog se odraža v enosti, ki obstaja v raznolikosti. To enost v raznolikosti je mogoče spoznati le v Bogu.

Bog ni ločen od vas. Človek je zrcalna podoba Boga. Bog prihaja v človeški obliki, pravijo sveti spisi. Ker se avatar od časa do časa rodi na zemlji, bi moral človek spoznati, kako pomembno je človeško življenje.

Pogosto vam pravim, da se Bog ne utelesi kot avatar zato, da bi odrešil posameznike njihovega trpljenja in težav ter jim podaril srečo in veselje. Težave in skrbi so naravna posledica preteklih dejanj. Bhagavadgita pravi: »Ljudi, ki živijo na tem svetu omejuje lastna karma.« Torej ljudje ne morejo ubežati posledicam svoje karme. Žanjete, kar sejete! Če pred ogledalom dvignete roko v pozdrav, se pozdrav odraža na zrcaljeni podobi. Če ogledalo ozmerjate, bo zrcalo zabeležilo vaše grobe besede. Sadove naših dejanj torej določa narava teh dejanj.

Sai Baba

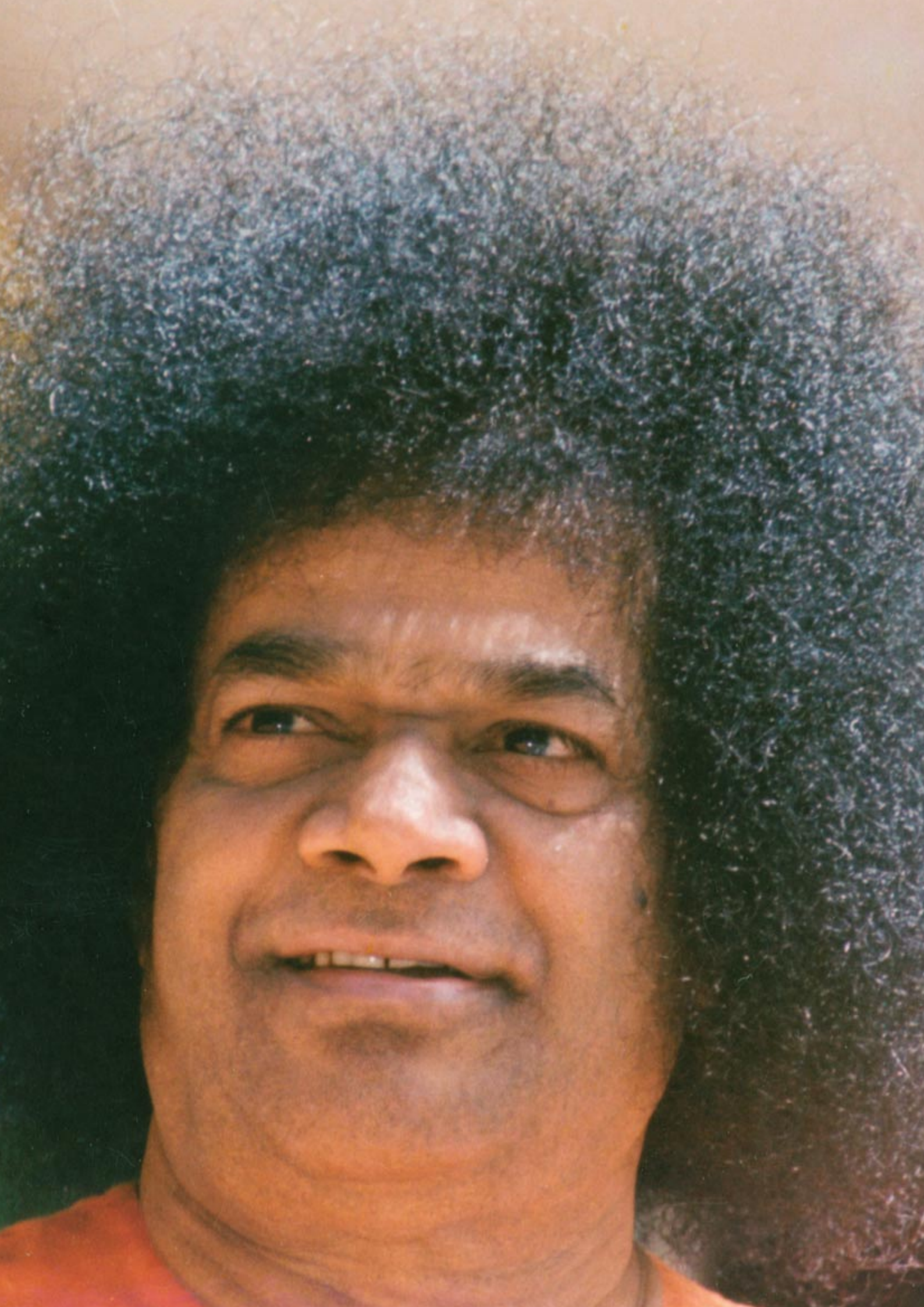
Božanski ep človeškega življenja

Iz govora dr. Michaela Goldsteina¹⁰

Zbrali smo se, da bi z vami podelil svoje duhovne dogodivščine, svoje izkušnje ljubezni in nesebičnosti. Moje sanje se uresničujejo in uživam v blaženosti, ki se pojavi, ko se razblinita strah in sebičnost. Ničesar vam ne želim prodati, temveč vam ponujam vse. Ponujam vam to, kar je zame najbolj dragoceno. Z vami želim podeliti navdih, ki sem ga našel v svojih stikih s Sathya Sai Babo in njegovimi nauki. Ta srečanja z njim so mi omogočila širši in globlji vpogled v življenje, dala so mi univerzalen pogled na resničnost ter na poznavanje in izkušnjo samega Boga. Danes želim z vami podeliti ta zorni kot, to resničnost, ta duhovni vpogled.

Ta duhovna dogodivščina je med drugim enkratna zato, ker se odvija prav v tem trenutku. Sathya Sai Baba nam s svojim zgledom predaja svoje univerzalno duhovno sporočilo ljubezni in služenja. Njegovi nauki in delo so navdih in spodbuda dobro mislečim ljudem po vsem svetu. Dokler naša pljuča dihajo in srce bije, dokler je naš um bister, lahko izkoristimo priložnost, ki nam jo je dal sam Bog, da dosežemo duhovni cilj človeškega življenja.

¹⁰ Dr. Michael Goldstein je predsednik cone 1 svetovne Sai organizacije, ki obsega Severno Ameriko in Veliko Britanijo.

Prisotnost, nauki in delo Bhagavana Sri Sathya Sai Babe posredno in neposredno vplivajo na vsakega izmed nas. Učijo in dokazujejo nam, da lahko dosežemo človekove najvišje, najplemenitejše in dozdevno najbolj nedosegljive cilje. Pravzaprav so ti cilji edina resničnost – vse ostalo ni nič drugega kot privid. Ta privid, ta zmota pa nas spremlja že od davnine. Motimo se, ko mislimo, da smo samo skupek mesa in kosti, nagonov in občutkov, misli in čustev. Motimo se, ko mislimo, da smo ločeni na posameznike, da smo omejeni na to šibko človeško telo, na ta spremenljivi in nepopolni um. Smo več kot to, veliko več! Sathya Sai Baba nas uči in nam dokazuje, da je človek nekaj enkratnega v vsem Božjem stvarstvu. Človek je sposoben globokega in intenzivnega vpogleda vase, najde lahko božanski izvir in bistvo svojega življenja. Naše duhovno srce, naš notranji glas, naša vest – to so imena naše prave duhovne identitete. V resnici smo pojavne oblike Boga. Naš cilj je spoznati resnično božansko naravo človeškega življenja, pri čemer nas navdihuje Bhagavan Sri Sathya Sai Baba. Vsak, ki mu uspe uresničiti ta najplemenitejši cilj in spoznati to univerzalno duhovno načelo, postane živ primer ljubezni, dobrote in radosti. Vse, ki ga spoznajo, navdihne, naj iščejo v sebi in najdejo lasten vrelec brezpogojne ljubezni, dobrote in radosti. Mogoče ne boste nikoli več slišali za Sathya Sai Babo, oziroma ne boste nikoli več pomislili nanj. Kljub temu pa na vse nas vpliva njegova brezpogojna ljubezen ter Božja bližina, ki po njegovi zaslugi blagoslavlja mnoge ljudi iz vseh držav sveta. Dobrota in ljubezen ne poznata meja ali omejitev. Nemogoče ju je zadržati ali omejiti.

Prasanthi Nilayam pomeni »bivališče vrhovnega miru«. Tako se imenuje ašram Sri Sathya Sai Babe v južni Indiji. Je pravo svetovno čudo. Je oaza znanja in duhovnega napredka. Nahaja se v popku Indije in je preprosto nepredstavljev. Vendar ta oaza res obstaja in ni zgolj privid. Tam so izobraževalne ustanove od osnovne šole do univerze, splošne bolnišnice in specializirane kirurške klinike. Tam so

božji hrami, sobe za slednike ter storitve, namenjene množici duhovnih iskalcev, ki se zgrinjajo tja. Toda, kar je najpomembnejše, vlada mu vzdušje spoštljivosti in ljubezni, prijateljstva in sočutja, ki se dotakne vseh. Ta ašram, daleč od mest in civilizacije, je pravo svetovno čudo. In na tem nenavadnem kraju, v tej duhovni oazi, biva nedoumljivi Bhagavan Sri Sathya Sai Baba, ki predstavlja sam vrhunec nerazložljivega. Največji pisatelji vseh časov si ne bi mogli zamisliti takšnega raja ali takšnega bitja. Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je velik svetovni učitelj, izreden človekoljub, ki povzdiguje in preobraža posameznike in družbene ustanove na enkrat in korenit način. Je svetilnik modrosti in ljubezni, ki sveti na viharnem morju sebičnosti in nevednosti sodobnega sveta. Temu svetu nesloge in brezvladja, ki smo ga ustvarili zaradi svoje lastne nespametnosti in nepoštenosti, prinaša tako potrebno svetlobo. Luč njegove modrosti in ljubezni ponovno združuje ljudi iz vseh koncev sveta, ne glede na narodno pripadnost ali veroizpoved. Ta luč njegove modrosti in ljubezni privlači vsakega dobromislečega posameznika, ki hrepeni po resnici. Nekoč je dejal, da je njegova naloga prižgati luč ljubezni v srcu vseh ljudi. Dolgoletne izkušnje so mi pokazale, da je njegova ljubezen čista in brezpogojna, odrešilna in preobražajoča. Njegovi nauki so neposredni. Ujemajo se z nauki vseh svetovnih religij. Sathya Sai Baba nas uči, da lahko vsak človek prepozna in spozna svoj resnični in najvišji jaz. Uči nas, da je Bog vse prisoten in da je Božja narava brezpogojna ljubezen. V resnici je to naša resnična narava. Ta brezpogojna ljubezen je dosegljiva vsem nam. Prebudili se bomo in se zavedli njene prisotnosti v nas samih takrat, ko bomo prestopili prag svoje zavesti, ji posvetili vso svojo pozornost in ji sledili. Ko bomo nenehno zavestni, se bomo zavedali tudi svoje lastne božanskosti. Na koncu pa bomo doživeli tudi brezpogojno ljubezen, globoko modrost in trajno srečo.

Človekoljubni podvigi Bhagavana Sri Sathya Sai Babe so astronomskega pomena in obsega. Bhagavan Baba je zasnoval izobraževalni

sistem, ki obsega vse šolske ustanove od osnovne šole do priznane univerze Sri Sathya Sai Institute 'of Superior Studies'. Univerza nudi dodiplomske in podiplomske programe, vključno z doktorskim študijem. Akademski dosežki študentov te univerze so med najboljšimi v Indiji. Kakšne so prednosti Saievega izobraževalnega sistema? Njegov izobraževalni sistem spodbuja dobroto in krepost tako študentov kot učiteljev. Izobraževanje je popolnoma brezplačno za vse študente. Plačilo ni v denarju, temveč v zavezanosti študenta, da oplemeniti svoj značaj. Doseganje končnega rezultata izobraževanja, ki je izoblikovanje plemenitega značaja, na vseh nivojih izobraževanja poteka skladno s pridobivanjem znanja.

Julija 2001 se je v Prasanthi Nilayamu odvijala konferenca »Educare« (Vzgoja in izobraževanje). Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je ob tej priložnosti prejel telegram ministrskega predsednika Indije Vajpayeeja, naslovljen na vse udeležence konference, ki pravi: *»Zelo me veseli, da se bo julija 2001 v Prasanthi Nilayamu odvijala mednarodna konferenca Sri Sathya Saievih učiteljev na temo vzgoje in izobraževanja 'Educare', kar pomeni izobraževanje, osnovano na človeških vrednotah. To je še en dokaz za neverjetno predanost Bhagavana Sri Sathya Sai Babe razvoju vseh ljudi, še posebej otrok, ki so prihodnost naše države in vsega človeštva. Bhagavanovo razumevanje umetnosti in znanosti izobraževanja ga je spodbudilo, da preoblikuje izobraževalne programe in učbenike v 'celostno vzgojo in izobraževanje', ki ne vključuje samo učiteljev, temveč tudi starše. Učiteljem in staršem daje veliko veselja, pa tudi odgovornosti za razvoj otrokovega potenciala. Pet načel – predanost, disciplina, dolžnost, razlikovanje med dobrim in slabim in vztrajnost – ne pomaga živeti polnega in radostnega življenja samo mladini, temveč tudi vsem nam. Filozofijo in udejanjanje programa 'Educare' bi bilo potrebno vključiti v splošni izobraževalni sistem Indije, saj bi tako dosegli narodni preporod. Vsem udeležencem pošiljam tople*

pozdrave in jim želim uspešno delo. Upam, da bomo zmogli prenesti naprej znanje in ljubezen, ki ju Bhagavan Sri Sathya Sai Baba daje vsem otrokom, zaupanim v njegovo varstvo.«

Bhagavan Baba je zasnoval tudi zdravstveni sistem, ki obsega številne splošne bolnišnice in dve specialistični bolnišnici: Sri Sathya Sai Institute of Advanced Medical Sciences v Puttaparthiju s 300 posteljami in Institute of Advanced Medical Sciences v Bangaloreju s 400 posteljami. Bolnišnico v Puttaparthiju je pred desetimi leti slavnostno odprl predsednik Indije, medtem ko je bolnišnico v Bangaloreju januarja 2001 odprl sedanjí indijski ministrski predsednik. Glede na smrtnost, trajanje hospitalizacije in število vnetij so Sri Sathya Saieve bolnišnice med najboljšimi v vsej Aziji. Ta zdravstveni sistem ima prav tako vrsto pomembnih prednosti. Vsa zdravstvena oskrba, vključno s hospitalizacijo, kirurškimi posegi, zdravstvenimi storitvami in zdravili, je popolnoma brezplačna. Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je omogočil, da so tako zahtevni medicinski posegi, kot so srčne operacije in presaditev ledvic, dostopni lokalnemu prebivalstvu, ki ne premore niti sredstev niti potrebnih informacij, da bi si lahko tako zahtevno zdravstveno nego privoščilo drugje. Vso zdravstveno oskrbo nudijo usposobljeni zdravstveni delavci, zdravniki in bolniške sestre z veliko mero sočutja, ljubezni in strokovnega znanja. Rezultat vsega tega pa je popolna ozdravitev bolnika.

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je jasno poudaril, da morajo vlade in politiki vseh držav sveta služiti svojim volilcem in da morajo njihovi uradi, delovanje in sredstva biti podrejeni dobrobiti prebivalstva. V zvezni državi Andhra Pradesh v Indiji je več sušnih območij, kjer so vodni viri skopi in pogosto precej onesnaženi s fluorom in arzenom. Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je zasnoval vodovodni projekt, ki obsega široko mrežo vodnjakov, vodnih zbirateljev, cevi, črpalk in rezervoarjev, ki dajejo obilo čiste vode približno milijonu in pol žejnih ljudi v eni izmed najhuje sušno prizadetih pokrajin

v državi. Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je tako vsem vladam pokazal, kako naj služijo prebivalstvu. Kaj je najnujnejše za človekovo preživetje? Tako kot je vera življenjski napoj za človekovega duha, je voda življenjski napoj za človekovo telo. Vlada je Bhagavana Babo zaprosila, naj svoj veliki človekoljubni podvig razširi še na več sto tisoč prebivalcev drugje po državi. Tako njegov vodni projekt sedaj služi vladi kot model pri podobnih projektih v drugih predelih Indije.

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je svoje ime posodil organizaciji dobro mislečih ljudi iz več kot 150 držav, ki so se zato, da bi služili svoji domovini odločili ustanoviti Sri Sathya Sai organizacijo. Ta organizacija predstavlja pristno duhovno gibanje, ki povezuje vse rase, religije in nazore. Večina globoko verujočih ljudi, ki so vključeni v to gibanje, ni nikoli bila v Indiji, da bi videla Prasanthi Nilayam in bivala v Sai Babovi navdihujoči prisotnosti. Njegovi programi so zelo preprosti, vendar zaradi predanosti in iskrenosti teh ljudi tudi nadvse mogočni. Ti ljudje prepevajo svete pesmi vseh religij, proučujejo besede Bhagavana Sri Sathya Sai Babe in prebirajo svete spise vseh svetovnih religij. Sodelujejo v programih služenja, namenjenih pomoči potrebnim v njihovi lastni družbi ter pri tem širijo in udeležujejo program človeških vrednot Sathya Sai Human Values v organizaciji, širši skupnosti in šolah. Sri Sathya Sai organizacija je duhovno gibanje. Ni poslovno združenje, saj v njej ni plačil ali članarin, zbiranja denarja ali obveznega kupovanja knjig in drugega gradiva. Sri Sathya Sai organizacija prav tako ni sekta. Bhagavan Sri Sathya Sai Baba je dejal: »Jaz nisem vaš mojster. Vaš učitelj in mojster je vaša lastna vest. Zato sledite glasu svoje vesti.« Sri Sathya Sai organizacija ni religija. Sri Sathya Sai Baba pravi, da obstaja samo ena religija, religija ljubezni. Ljudje vseh veroizpovedi so spoznali, da je organizacija v skladu z njihovo religijo. Organizacija je duhovno gibanje. Duhovnost pa niso samo obredi. Duhovnost je plemenito in krepostno življenje.

Bog je vse prisoten in nam poklanja neusahljiv vir ljubezni in modrosti, ki

nas vodi v vedno nova odkritja in nam daje vedno nove navdihe. Vrata do tega notranjega izvira pa najdemo v srcu vsakega človeka. Jezus je dejal: »Išči in našel boš.« Vsak človek je duhovni iskalec. Vsi zavedno ali nezavedno iščemo smisel življenja. Zato smo duhovni iskalci, saj je človeško življenje ustvaril in osmisлил Bog. Božansko milost, ki izvira iz naše vere, daje Bog. Božanska milost pa nam omogoča, da spoznamo in izpolnimo božanski smisel in namen človeškega življenja.

Na določeni ravni smo um, ki se zaveda svoje oblike, oblike drugih in okolja, v katerih delujemo. Ta um misli, čuti in se zaveda svojih odzivov na druge in njihovo okolje. Um ima sposobnost pomnjenja. Ali je filozof Descartes s svojim latinskim izrekom *cogito ergo sum* želel povedati prav to? *Mislím, torej sem. Sem* se nanaša na zbir molekul, ki se povezujejo v telesno obliko in tvorijo um, ta pa je izvor zavesti. Če se *sem* nanaša samo na to, je to popolna zabloda. Mojzes, ki se je znal pogovarjati z Bogom, je Gospoda vprašal: »Kdo si?« Bog mu je odgovoril: »*Jaz sem, ki sem.*« To je resnični, božanski *sem*. To je *sem*, s katerim bi se morali identificirati. To je *sem*, ki prebiva v nas, globoko v našem srcu. To je *sem*, ki je naš pravi jaz... V zadnjih desetih, petnajstih letih ljudje vse bolj iščejo pomen in cilj življenja. O tem govori veliko knjižnih uspešnic. O naravi in pomenu duhovnih načel in našem notranjem življenju je bilo napisanih veliko knjig. Kaj imajo ta dela skupnega? Zakaj se zanje zanima toliko ljudi? Te knjige so žarek Božje slave. Njihovo sporočilo je globoko in na različnih ravneh govori o univerzalnem videnju, resničnosti in duhovnosti. Te knjige nam ponujajo širše videnje življenja, ki nam omogoča, da najdemo pomen, si načrtamo cilje in prioritete. Začenjamo razumeti, kaj počnemo na tem svetu in kako naj zavestno živimo življenje samospoznanja, življenje, ki bo nekaj pomenilo. Začenjamo odkrivati univerzalno resničnost, božansko naravo svojega življenja.

Ko duhovno rastemo, začenjamo na sebe, druge in svet gledati z božanskega zornega kota, ki je širok in nesebičen. Opustimo ozki,

sebični zorni kot svojega ega. Pomislimo na duhovno avanturo, o kateri govorimo danes! Vsak od nas je udeležen v avanturi, ki jo sam ustvarja in v kateri igra vlogo, ki mu jo je v univerzalni igri človeškega življenja odredil Bog. Kot da bi Bog posnel veličasten film, epski film božanskih razsežnosti! Ta film je neverjeten dosežek prepletenih prilik in stranskih zgodb, ki sestavljajo najbolj čudovit in večplasten kalup, kar si jih lahko zamislimo. Mi vsi smo igralci v tem filmu, epu človeškega življenja. Vsak izmed nas je prizor zase, Bog pa je te posamezne prizore povezal v veliko delo, ki govori o enosti raznolikega stvarstva.

Spregovorimo sedaj o tem videnju, o tej resničnosti in duhovnosti božanskega filma človeškega življenja! Zorni kot posameznikove zgodbe določajo osnovni medčloveški odnosi, telesni, miselni in duhovni. Telo in um tvorita od Boga dan temelj, ki služi našemu duhu in nam omogoča gibanje in sporazumevanje v tem svetu. Mi smo duh, manifestacija Boga v nas samih, notranji glas, vest. To je naš pravi jaz. Naša vest je odsev našega duha. Naš duh je božanska iskra, ki je ni mogoče ugasniti. Ta iskra daje življenje našemu telesu in umu, vendar je neodvisna od njiju. Njena svetloba je večna, neodvisna od usode človeškega telesa. Tako je vsak izmed nas večen. Naš resnični jaz je manifestacija Boga. Nanj smrt našega danes tako ljubljenega telesa in uma nima prav nobenega vpliva.

Spoznali smo zorni kot naše zgodbe, kot ga določajo telesni, miselni in duhovni odnosi. Sedaj pa spoznajmo še resničnost, celoto, zgodbo ali scenarij božanske igre, tega filma brez primere, ki ga je napisal, režiral in posnel sam Bog. Samo Bog lahko posname film, sestavljen iz majhnih posameznih epov človeškega življenja, ki se odvijajo vsi hkrati. Vsak izmed nas živi svojo igro, tanko nitko v tkanini Božjega stvarstva. Vsak izmed nas je majhna zvezda lastne posamezne zgodbe. Celoto razume samo Bog. Nam pa je dano, da razumemo svojo vlogo v tej monumentalni pripovedi. In kaj pravi ta zgodba? Vsak izmed nas se rodi na ta svet. Svoj značaj razvijemo in odnose s svetom vzpostavimo skladno

z našo genetsko dediščino in izkušnjami. Kraj, čas in okoliščine našega rojstva določa naša preteklost. *Žanjemo, kar sejemo.* Ko pridemo na ta svet, se ne zavedamo svoje prave narave. Ne verjamemo, da smo božanski in da smo zgolj obiskovalci tega sveta. Na našo pot nam Bog pošilja različne izkušnje, ki nas vodijo k spoznanju naše resnične narave. Krogi ugodja in bolečine, sreče in žalosti se ponavljajo, dokler ne spoznamo, da so naše posvetne izkušnje zgolj minljivi oblaki. Namesto da se odzivamo na minljive oblake, ki izginejo tako iznenada, kot so se tudi pojavili, se raje osredotočimo na vedno prisotno nebo. Naučimo se povzdigniti nad minljivo in posvetno, spoznajmo, kdo v resnici smo. Izkušnja lastne globoke resničnosti nas bo izpolnila z neizmerno blaženostjo. Tako se ne bomo nikoli več z nikomer sprli, povzdignili se bomo nad jezo in obup. Gnale nas ne bodo več sebične želje, povzdignili se bomo nad užitek in sebičnost. Našemu življenju bo zavladata naša prava narava, naš notranji glas in naša vest. Srečni bomo, mirni in polni ljubezni. To je čudovita zgodba! To je zorni kot našega osebnega filma: telesni, miselni in duhovni odnosi. To je resničnost našega osebnega filma, te kratke pripovedi, ki je del velike igre, v kateri se naučimo ceniti to, kar smo, in doživimo blaženost, mir in ljubezen, ki je naša prava narava.

Sedaj pa spoznajmo še pomen naše zgodbe. Gre za božansko igro, zato je njen pomen srce duhovnosti. V slovitom Dickensovem romanu si David Copperfield že od vsega začetka želi biti junak, toda, kaj junaštvo sploh je? Plemenit značaj. Kaj pa je plemenit značaj? Nagrada, ki jo prejmemo, ko nas *jaz* in *moje* ne privlačita več, ko nas naše sebične želje in posvetne obsedenosti ne zanimajo več. Junaki postanemo takrat, ko zberemo dovolj poguma in odločnosti, da na vsakem koraku sledimo glasu vesti. Božanska igra nam sporoča, da je življenje priložnost, da se znebimo ega in nepremišljenosti, ki se rojeva iz našega napuha, želja in neznanja. Boriti se moramo, da bi spoznali našo vlogo v igri življenja, da bi postali junaki. Toda, kako naj postanemo pravi junaki božanske

igre, če nočemo odigrati naključne vloge v naši nepomembni, stranski zgodbi? *Biti ali ne biti, to je sedaj vprašanje.* Da bi lahko odgovorili na to vprašanje, moramo najprej definirati duhovnost. O pomenu duhovnosti, o pomenu našega filma nas uči Sathya Sai Baba, ki pravi, da je vse stvarstvo izvor Božje ljubezni. Bog se je utelesil zato, da bi izrazil to neizmerno ljubezen. Smo eno z Bogom. Smo kaplja v oceanu, ki je Bog. Smo iskra ognja, ki je Bog. Smo Bog in Bog je mi. Naš film nam govori, da nam je Bog dal življenje zato, da bi spoznali to resnico, da bi ljubili vse in služili vsem in se tako dokopali do tega spoznanja. Film se bo končal šele takrat, ko se bodo vsi igralci zavedli svoje božanske dediščine. Ta film je resnično veličasten!

Kakšno vlogo igra v našem življenju Sathya Sai Baba? Kot druga učlovečenja Boga iz preteklosti, Sathya Sai Baba ni tak, kot mi, ni junak majhne pripovedi, ki je del velike božanske igre. Sathya Sai Baba je eno z zavestjo vsega človeštva! Je ogledalo našega duhovnega napredka in merilo naše veličine. Je ogledalo in merilo vsega človeštva! Je eno s piscem, producentom in režiserjem velikega božanskega filma življenja. Sathya Sai Baba je izjemen človek z neopisljivimi sposobnostmi, s katerimi povzdiguje posameznike, preoblikuje ustanove in spreminja družbo. Uči nas, da se bodo ustanove naše družbe razvijale, dokler ne prepoznamo in spoznamo svoje lastne božanskosti. Družbene ustanove niso nastale zato, da bi mučili in preganjali ljudi, temveč da bi ljudem služili in jim pomagali pri njihovem razvoju. Zato teh ustanov ne smemo upravljati z močjo in politiko, temveč z brezpogojno ljubeznijo in služenjem vsemu človeštvu. Sathya Sai Baba nas uči, da nismo samo um in telo, ki se z egom, željami in nagoni odzivata na dogodke in ljudi v naši okolici. Uči nas in nam kaže, da je naše bistvo božansko. Govori nam, da je naša vest naš gospodar in odsev božanske iskre, ki sije v srcu vseh ljudi. Naša šola je narava in naša učna snov je nesebična ljubezen. Naša osebnost, ego, želje, um in telo so minljivi, naše pravo bistvo, naša

prava identiteta pa je večna. Na koncu naših dni se bo božanska iskra v nas vrnila k svojemu izvoru – Božjemu plamenu. Ničesar se nam ni potrebno bati, ni razloga za žalost. V nas bivata božanska blaženost in modrost. Vedno sta nam na razpolago. Gospod je že od nekdaj v nas in mi v Njem. Gospod nam ni tuj. Ni nam ga potrebno iskati. Prizadevati si moramo samo za ponovno združenje z Njim, od katerega prihajamo in h kateremu se vračamo. To je duhovnost! Glede na našo vero v Boga, glede na naše razumevanje Božjih nauk in glede na naše razumevanje samih sebe moramo določiti lastne potrebe in se pravilno odločiti, da bi nekoč spoznali lastno božansko dediščino. Čemu bi oklevali? To je neizogibno, čas pa neusmiljeno teče. To je duhovnost! S tem, ko sem z vami podelil to videnje večne resnice, se bomo bolje razumeli. S tem, ko delimo svoje duhovne izkušnje z drugimi, ponovno potrdimo lastna prepričanja. Ko delim z drugimi, sem srečen in tudi sam rastem, saj če je to, kar delim z vami, iskreno, potem ste tudi vi srečni. Deliti z drugimi – to je duhovnost!

Senca zle usode visi nad svetom kot črn nevihtni oblak. Toda prava zla usoda se je zgodila že na začetku civilizacije. Prava zla usoda je to, da mnogi izmed nas živijo površno, kot stroji. Na ljudi in dogodke se odzivamo nagonsko. Ne razmišljamo o duhovnem pomenu večnega življenja ali o tem, kako pomemben je čas. Leta tečejo, naša telesa so vse šibkejša, manj okretna, naš um je vse bolj pozabljen in vse manj svež. In tako zamudimo svojo priložnost, da bi spoznali večno resnico, okusili pravo resnico in ugledali božanski cilj našega življenja: postati višje bitje. Čas je vse! Ko bo minil današnji dan, ko bodo minila leta, ko bo na koncu ugasnila luč življenja, naj bo naša mera polna in naj se ničesar ne kesamo. Da nam ne bi bilo potrebno reči: »Želel sem spoznati Boga, mu slediti in ga ljubiti, pa nisem utegnil. Moral bi in lahko bi... Ko bi le, pa nisem!« Naj nikoli zvečer ne zatisnemo oči, rekoč: »Hotel sem, pa nisem.« Raje spoznajmo Njega, ki biva v našem srcu! Raje sledimo Njemu, ki v našem srcu prepeva

božansko pesem. Raje ljubimo Njega, ki je sama ljubezen. Spoznajmo ga sedaj, sledimo mu, ljubimo ga in živimo dobro življenje, ne skrenimo s plemenite poti in uživajmo blaženost božanske ljubezni.

Valovi posvetnega nemira in sporov se razbijejo in razpršijo ob skalah nespremenljive resnice. Za trenutek se zableščijo v izbruhu bučeče drznosti, toda njihovo življenje je kratko, bežno, brez oblike in osnove. Mogočno, brezčasno pečino resnice in trdnosti, ki jo je izoblikovala ustvarjalna Božja roka, pa preveva večni mir in za vekomaj stoji v kipečem morju nemirnega sveta. Dvignimo jadra in odplujmo preko temnega morja nevednosti in posvetne zaslepljenosti! Naša jadra bodo napenjali valovi brezpogojne ljubezni in dobrih dejanj. Plujmo v veri, da se bo ob našem pristanku pršeča slana pena posvetnega nemira razblinila ob večni skali resnice. Dovolimo, naj našo barko vodijo zvezde poguma in samozavesti iz galaksije vere v vesolju Božjega stvarstva. Z Njegovo milostjo živimo od Njega dano človeško življenje, ki je barka, v kateri plujemo na tem človeškem potovanju. Bodimo plemeniti in polni ljubezni! Molimo k tebi, Gospod, vodi našo barko k sebi!

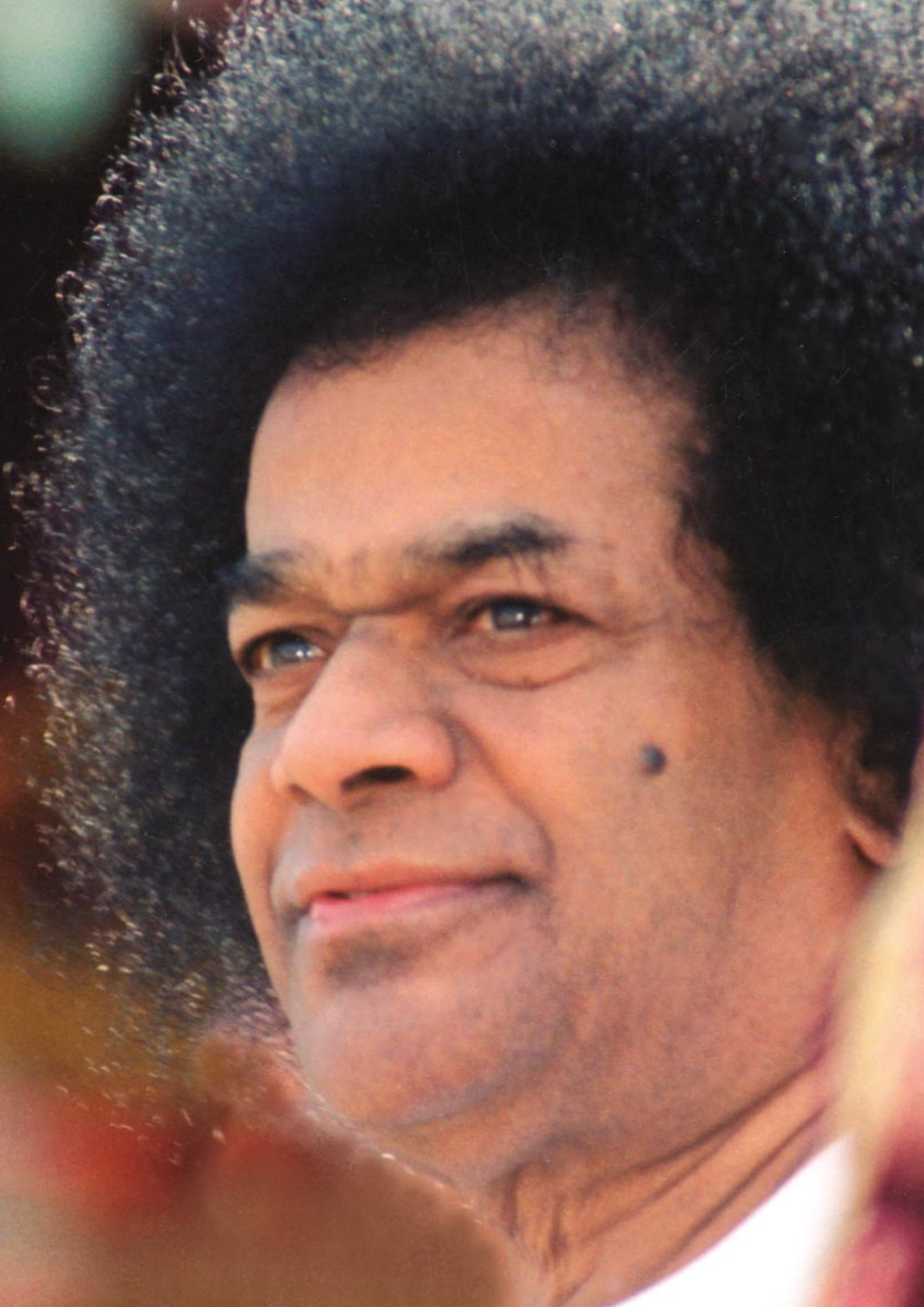
Naj zaključim s kratkim odlomkom iz pisma, ki ga je Sathya Sai Baba pred časom poslal svojim zahodnim slednikom: *»Dragi moji, prejmite mojo ljubezen in blagoslov! Današnji svet je v hudi moralni in duhovni krizi. Ljudi po vsem svetu tare obup in občutek nemoči. Zaskrbljeno se sprašujejo, kaj usoda prinaša človeštvu. Znanost je porušila meje časa in prostora, zelo malo pa je pripomogla k boljšemu razumevanju med ljudmi in narodi. Nikoli še ni bilo takšnega pomanjkanja zaupanja, takšnega sovraštva in nasilja, kot ga danes najdemo v skoraj vsaki deželi na svetu. Ljudje so pozabili na svoje božansko bistvo in se ne ravnaajo več po osnovnih človeških zapovedih, ki jih ločujejo od živali. V nenehnem iskanju materialnih dobrin in čutnih užitkov so pozabili, da je pravi vir sreče in blaženosti duša vsakega izmed nas. Kljub temu nas opogumlja dejstvo,*

da v številnih državah posamezniki v odgovor na današnjo krizo človeštva zavestno hodijo po poti duhovnosti. Žeja po duhovnosti se oglašča na vseh koncih sveta. Samo z obvladovanjem lastnih strasti in želja in z razumevanjem božanske pristnosti v vsakem živem bitju bo človek dosegel notranji mir in blaženost ter vzpostavil harmonijo v svetu okrog sebe. Več kot dve tisočletji staro Jezusovo sporočilo o »očetovstvu Boga in bratstvu človeštva« bi morali razumeti kot živo vero, da je mogoče vzpostaviti mir in enotnost med ljudmi. Enost vsega stvarstva, o kateri govorijo preroki in modreci, je potrebno izraziti v brezpogojni ljubezni do vseh, ne glede na veroizpoved, narodnost in jezik. To želi Sathya Sai Baba sporočiti vsem vam. Negujte to božansko ljubezen in bodite pionirji nove dobe, brez vsakršne sebičnosti, pohlepa, sovraštva in nasilja. Naj bo vsak izmed nas luč samemu sebi in s tem tudi drugim. Z ljubeznijo, Baba.«

Prevedla: Ljubica

Ne oklevajte in ne dvomite o svoji usodi! Hrepenite po tem, da bi spoznali Resničnost. To hrepenenje vam bo poklonilo vztrajnost in Božjo milost, s katero boste premagali vse ovire. Bodite vzor drugim. Ne delite nasvetov, ki niso osnovani na dejanski izkušnji. Ne iščite napak drugih ljudi, raje bodite pozorni na lastne pomanjkljivosti! Ljubite, sodelujte, pomagajte in služite. To je vaša glavna dolžnost!

Sai Baba

Enost je božanska

Ob 77. rojstnem dnevu našega učitelja Sri Sathya Sai Babe predstavljamo Njegovo organizacijo – Sai organizacijo, ki je prisotna v skoraj vseh državah sveta. Njena naloga je zelo pomembna: pomagati človeku, da prepozna, kdo je. Kako je Sai organizacija sploh nastala in kako deluje Sai center v Ljubljani, ki kot edini v državi predstavlja slovensko Sai organizacijo, smo povprašali predsednika ljubljanskega Sai centra Marijana Klopčiča. Svojo funkcijo opravlja tretje leto. Med člani centra velja za vodjo, ki vleče s svojim zgledom, ki vzbuja zaupanje in ki mu ni težko slediti. Vedno je pripravljen poprijeti za delo in prisluhniti sočloveku. Kot pravi Sai Baba, bi moral biti vsak vodja takšen: človek, ki sledi svoji vesti.

Kako je nastala Sai organizacija?

Ko govorimo o Sai organizaciji, se moramo vrniti v preteklost, in sicer v leto 1965. Sai organizacija je nastala avgusta 1965. Takrat je bil Sai Baba star 39 let. Čutim, da je bil to začetek širšega javnega delovanja in povezovanja Sai slednikov. Sai Baba je bil takrat že znan po svetu - v naši državi najverjetneje še nismo vedeli zanj - poznali pa so ga že v Ameriki in azijskih državah (to sklepam iz pripovedi o Sai Babi izpod peresa Johna Hislopa, ki je v tistem času obiskoval Sai Babo). Nekaj let po ustanovitvi - leta 1968 - je v Prasanthi Nilayamu že potekala prva Svetovna konferenca Sai organizacije, naslednja konferenca je bila leta 1975, potem pa so konference potekale vsakih pet let. Na konferencah so bili sprejeti pomembni sklepi, in sicer kako naj bi organizacija delovala.

Katere so bile osnovne smernice delovanja Sai organizacije po katerih naj bi delovala še danes?

Sai organizacija je organizacija za služenje človeštvu, zato je tudi pozneje dobila ime Sri Sathya Sai Seva organizacija (*seva* v sanskrtu pomeni nesebično služenje). Sai Baba namreč zelo poudarja pomen služenja sočloveku in do danes je to na prvem mestu. Služenje pa se je skozi zgodovino spreminjalo. Na začetku je bilo mišljeno kot neposredna pomoč, zdravstvena, materialna in druga. V zadnjem času pa se služenje kot oblika pomoči spreminja. Neposredna pomoč je prepuščena posamezniku in njegovemu odnosu do sveta (kako opazi nekoga, ki potrebuje pomoč in kako se odzove na ljudi v stiski), naloga Sai organizacije v tem kontekstu pa je služenje v okviru določenih programov. Ti so razdeljeni na tri sklope: EDUCARE, SOCIOCARE in MEDICARE. Educare pomeni izobraževanje, vendar ne na način, ki ga že poznamo, pač pa izobraževanje v smislu, da je vsako človeško bitje duhovno bitje. Cilj tovrstnega izobraževanja je, da bi se vsi začeli zavedati, da smo božanska bitja in da Bog prebiva v vsakem izmed nas. Pomembno je, da to spozna vsak izmed nas in da udejanja vse vrednote, ki so v nas in se jih ne zavedamo, saj so skrite globoko v naših srcih. Pri programu Sociocare gre za izobraževanje ljudi, ki bi pomagali pri raznih socialnih akcijah in v dobrotelnih ustanovah, kot tudi skupinsko načrtovana konkretna pomoč ljudem v stiski. Pri programu Medicare pa gre za zdravniško pomoč. Tukaj so cilji visoki. Gre za gradnjo bolnišnic, zdravstvenih domov in podobno. Gre za konkretno pomoč bolnikom, ki potrebujejo zdravniško oskrbo. Tako je denimo letos 150 slednikov iz Evrope, med katerimi je bilo tudi medicinsko osebje, odpotovalo v Rusijo, kjer so

pomagali ljudem z zdravstvenimi težavami. Take akcije seveda zahtevajo velika finančna sredstva in kvalificirane ljudi. V Sloveniji trenutno ne vidim veliko možnosti za delo na tem področju. V naši državi bi Sai organizacija lahko veliko naredila na področju izobraževanja o človeških vrednotah, kar deloma že počnemo, in verjetno tudi na socialnem področju.

Kakšen je torej namen, poslanstvo in vizija Sai organizacije?

Namen Sai organizacije je, da človeku preko programov in akcij služenja pomaga ozavestiti, kdo v resnici je. Sai Baba zelo lepo govori, za kaj bi se človek moral truditi. Tako na primer pravi, naj človek razvije nesebičnost. »Človek je rojen, da bi nesebično služil. Samo nesebično služenje lahko privede do enotnosti človeštva. Samo prek enotnosti lahko človeštvo doseže božanstvo. Služenje je zato ključnega pomena pri razumevanju enosti v različnosti,« pravi Baba. Naloga človeka je torej dojeti, da smo vsi eno. Da nismo jaz in ti, ampak sva oba eno. Zato Baba velikokrat poudarja, kako smo mi in On eno. Namen Sai organizacije je tudi osebna preobrazba. Z vključevanjem v dejavnosti Sai organizacije naj bi vsak spoznal, da smo vsi ljudje eno. Baba pravi: »Razlikujejo se samo občutki, zato bi jih moral človek spremeniti in skušati prepoznati svojo resnico in to je, da ista božanskost obstaja v vseh ljudeh. Le v tem primeru lahko pride do preobrazbe človeka.« »Nesebično služenje je božansko«, dodaja Baba. »Udi enega telesa se sicer razlikujejo med seboj, toda božanska sila v njih je ena in ista. Prav tako ista božanskost živi v vseh bitjih. Ko človek enkrat razume to resnico, bo služenje, ki ga nudi, postalo božansko.« Torej služenje postane božansko z zavedanjem, da nekomu resnično nekaj dobrega naredimo in da je on jaz in jaz on. Če pričakujemo karkoli v povračilo in čakamo na pohvalo, ne služimo na pravilen način. Nesebično služenje je brez pričakovanj in izhaja iz občutka, da smo vsi eno. Ob tem je nujno treba preseči sebičnost. Sai Baba vedno znova opozarja: »Navezanost na telo je osnovni vzrok sebičnosti. Sebičnost bo izginila, ko se boste odpovedali navezanosti na telo. Potem, ko bo sebičnost uničena, bo vzniknil duh enosti.«

Je potemtakem poslanstvo Sai organizacije služenje človeštvu?

Poslanstvo Sai organizacije je omogočiti vsakemu posamezniku, da spozna svoje bistvo. Posledica tega pa naj bi bilo nesebično služenje. Sai organizacijo namreč zanima le nesebično služenje, vsako drugo služenje Sai organizacije ne zanima. Vendar je v življenju tako, da je

tudi to proces in če smo čisto odkriti je tudi v Sai organizaciji še vedno ogromno sebičnega služenja. Sai Baba zato še posebno v zadnjem času vztrajno pripravlja ljudi na to, da se obrnejo navznoter in spoznajo enost v vsem. To spoznanje jim bo pomagalo, da začnejo nesebično služiti.

Kakšna je potem vizija Sai organizacije?

Vizija Sai organizacije je vzpostaviti na svetu stanje zavedanja enosti ne glede na barvo kože, jezik in religijo, torej doseči, da vrednote, ki jih uči Sai Baba (Ljubezen, Resnica, Pravilno delovanje, Nenasilje, Mir) zavladajo med ljudmi. Potem bo mir in »raj na zemlji«, kot pravi krščanstvo.

V koliko državah je Sai organizacija prisotna?

Sai organizacija je prisotna v večini držav po svetu.

V čem se Sai organizacija razlikuje od drugih religiozних, humanitarnih in podobnih organizacij?

Mislím, da predvsem v tem, da poudarja nesebično služenje in brezkompromisno udejanjanje petih človeških vrednot. Poleg tega se razlikuje tudi po tem, da posamezniku pomaga spoznati svoje bistvo in izluščiti božanskost v sebi, torej da ne išče Boga izven sebe.

Kako je Sai organizacija organizirana?

Ko je bila ustanovljena, je bila ena organizacija. Leta 1987 pase je razdelila na indijsko organizacijo in organizacijo prekomorskih držav, ki ju vodita predsednika, ki sta neposredno odgovorna Sai Babi. Prekomorska Sai organizacija je razdeljena na pet con. Slovenija spada v cono 4, v katero spada skupaj 41 evropskih držav. Cone se potem delijo še na regije. Slovenija spada v tretjo regijo cone 4, v katero so vključene še druge države Južne Evrope (Italija, Grčija, Španija, države bivše Jugoslavije, itd.). V posamezni državi Sai organizacijo predstavljajo Sai centri. Ti so preko svojega koordinatorja podrejeni centralni Sai organizaciji in ustanovljeni v skladu z zakonodajo države, v kateri delujejo. Recimo, Sai center v Ljubljani je ustanovljen kot društvo in se imenuje »Društvo za razvoj človeških vrednot 'Sri Sathya Sai center Ljubljana 1'«.

Kdo določi voditelje Sai organizacije?

Vodstvo organizacije imenuje Sai Baba. Tako imenuje predsednika vse-indijske Sai organizacije, kot tudi predsednika Sai organizacije prekomorskih držav, kamor spada tudi naša Sai organizacija. Sai organizacijo prekomorskih držav vodi gospod Indulal Shah iz Indije.

Kako nastane Sai center in kako je organiziran?

Sai center lahko ustanovi najmanj devet ljudi, ki se redno srečujejo in so aktivni v vsaj dveh krilih: duhovnem krilu in krilu služenja. Sčasoma naj bi razvili tudi ostala krila. Možno je ustanoviti tudi Sai skupine, v kateri mora delovati vsaj eno krilo. Sai center vodijo predsednik, tajnik in vodje kril. V centru lahko deluje pet kril. Duhovno krilo, EHV krilo (Education in Human Values ali izobraževalno krilo, krilo za služenje (ali seva krilo), krilo mladih in krilo žensk. V našem Sai centru delujejo vsa krila, razen krila žensk.

Ali so Sai centri prilagojeni tradiciji in kulturi države, v kateri delujejo?

To je zelo zanimivo vprašanje. Na začetku svojega obstoja je Sai organizacija zelo poudarjala obredje in petje badžanov, sčasoma pa se je začelo poudarjati lokalno kulturo. Tako naj bi v Sai centrih izvajali čim manj raznih obredov, ki ne sodijo v določeno okolje. Poudarek naj bi se prenesel na duhovni razvoj človeka in spoznavanje, kaj v bistvu on je. Tako je v zadnjem času v Evropi opaziti močan trend, da bi popolnoma opustili vsak vpliv hindujske kulture, ker ni združljiva z našo kulturo. Pomembno je, da skozi svojo kulturo in, v kolikor smo kristjani, s krščansko vero udejanjamo to, kar Sai Baba pričakuje od nas. Sai Baba nas uči, da naj vsak ostane zvest svoji veri in skozi njo udejanja Njegovo učenje.

Ali je posnemanje indijske kulture ena od težav s katerimi se Sai centri soočajo glede na to, da v okolju, kjer delujejo prevladuje druga religija?

Tukaj vidim dva problema. Ljudje, ki so obiskali Sai Babo so se tam srečali z obredi, ki so po svoje zanimivi in človeka pritegnejo. Ko se ti vrnejo iz Indije, želijo nadaljevati s temi obredi, ker mislijo, da to sodi v Sai organizacijo. Vendar vemo, kakšna je atmosfera na zahodu. Francozi so na primer imeli velike težave, saj je zahodna kultura vse bolj »alergična« na vse kar pride iz vzhoda. Verjetno je to zato, ker so določene sekte, ki so se na duhovnem področju obnašale neodgovorno, naredile ogromno škode. Če se to ne bi dogajalo, verjetno pri nas ne bi imeli težav, če bi na primer želeli prirediti hindujsko prireditev ali nekaj podobnega. Mislím, da je zelo dobro, in tudi vodstvo Sai organizacije to zahteva, da v čim večji meri izključimo obrede, ki izvirajo iz ostalih verstev. Posvetiti se moramo gojenju tistega, kar nam je domače in v čemer smo vzgojeni.

V Sloveniji deluje več skupin in en Sai center – Ljubljana 1, ki se nahaja na Fužinah. Zakaj samo en center?

Na žalost je v Sloveniji samo en uradno registriran Sai center, ki je edini predstavnik Sai organizacije v Sloveniji. To je seveda na nek način razumljivo, saj ustanovitev Sai centra in njegovo vodenje ni enostavno. Pred leti je bilo veliko želja po več Sai centrih, vendar se običajno ustavi, ko je treba začeti delati in pokazati določene rezultate. V Sloveniji delujeta dve Sai skupini (ki pa še nista registrirani v Sai organizaciji), s katerimi vzdržujemo dokaj redne stike: novomeška in mariborska. Vse skupine v svojem razvoju in delovanju doživljajo različne vzpone in padce. Verjamem, da je v državi še veliko skupin, za katere ne vemo in na žalost nimamo stikov z njimi. Sai slednikov v Sloveniji je nekaj sto in verjamem, da se na tak ali drugačen način srečujejo.

Kako poteka delo Sai centra?

Delo poteka v okvirih, ki jih določi Sai organizacija. Se pravi, da imamo krila, ki so srce Sai centra. Preko kril poteka vsa dejavnost. Duhovno krilo pripravlja študijske krožke na duhovne teme (človeške pomanjkljivosti, kako najti pot do samospoznanja in podobno). Imamo tudi krilo služenja, ki je eno najpomembnejših kril glede na to, da Sai Baba zelo poudarja služenje sočloveku. Tretje dejavno krilo je krilo mladih. Mladi so zelo aktivni in lani so gostili celo evropsko srečanje Sai mladine, ki se ga je udeležilo približno 180 mladih iz Evrope. Kljub temu, da je bil projekt zelo zahteven, je bil uspešen. Mene osebno je bilo na začetku zelo strah, ampak moram reči, da je mladim z veliko energije in volje uspelo dobro speljati ta projekt. Seveda so jim pomagali tudi mladi iz drugih Evropskih držav. Četrto krilo je EHV oz. izobraževalno krilo. Po mojem mnenju bi moral naš Sai center ogromno truda vložiti ravno v izobraževanje o človeških vrednotah, saj prek izobraževanja lahko pomagáš ljudem, da se spremenijo. To je dolgoročna naložba, kjer človeka lahko oblikuješ. Če mu pomagáš, da ozaveš, kaj je njegovo bistvo, je to lahko največji uspeh, ki ga lahko dosežeš v izobraževanju. V izobraževalnem krilu imamo trenutno skupino otrok (od 6. do 14. leta), ki prek igre in delavnic razvijajo človeške vrednote. Zelo je namreč pomembno, da že kot otrok spoznaš, da so človeške vrednote bistvenega pomena. Krila žensk zaenkrat še nimamo, čeprav mislim, da bi to krilo delu v Sai centru lahko na nekaterih področjih zelo koristilo. Ženske imajo namreč

drugačen pogled na določene stvari kot moški. Vendar ko bo čas, bomo ustanovili tudi to krilo.

Kako postaneš član Sai organizacije?

Član Sai organizacije postaneš »na dolgi rok«. Ko se novi obiskovalci znajdejo v naši sredini, se običajno v pogostih srečanjih in preko raznih aktivnosti bolje spoznamo in začutimo, da bi jih želeli imeti v svojih vrstah. Tako osebo povabimo, da postane naš član, v pristopni izjavi pa so navedene smernice po katerih naj bi se kandidat ravnal kot član Sai organizacije. Sprejemanje novih članov poteka na članskem sestanku. Proces običajno traja tudi več kot eno leto. Skratka, z nami so tisti, ki jim je Sai organizacija blizu, ob tem pa moram poudariti, da so v Sai centru dobrodošli vsi, ki jim je blizu Sai Babovo učenje.

Vrata Sai centra so torej odprta za vse, Sai Baba pa po drugi strani prepoveduje kakršno koli oglaševanje Sai centra. Kako potem ljudje zvedo za Sai center?

Mi res ne oglašujemo Sai organizacije, saj mora biti – kot pravi Baba – prepoznavna s svojim delom: prek aktivnosti služenja, obiskov, srečanj in podobno. To je izredno pomembno. Na ta način nas ljudje prepoznajo in se nam pridružijo. Z nekaterimi se srečamo slučajno, spet drugi nas poznajo po izdajanju časopisa Sai glasnik.

Kako pa si se ti srečal s Sai Babo in Njegovo organizacijo?

Sai Babo sem prvič obiskal leta 1996. Povod je bila bolezen v družini in iskanje pomoči. Veliko sem razmišljal o tem, ko sem bil pri Sai Babi in mislim, da ga večina ljudi obišče, ker potrebuje Njegovo pomoč.

Zakaj si se odločil postati član Sai organizacije?

Ko srečaš Sai Babo in doživiš tisti svet, ki je bil meni popolnoma tuj zaradi druge kulture in drugih navad, se vrneš domov drugačen. Če ne drugega, začneš iskati »sorodne duše«, ki so bili pri Babi in ki so imeli to izkušnjo. Zanima te seveda pogovor z njimi in tako smo se začeli srečevati. Prva srečanja so bila v hiši ob Ljubljanici, kjer smo peli pesmi in imeli študijske krožke. Pozneje smo se srečevali v nekem stanovanju na Viču, od koder smo se preselili na Fužine. »Društvo za razvoj človeških vrednot« je bilo ustanovljeno leta 1998 in kmalu tudi vključeno v svetovno Sai organizacijo. Razvili smo štiri krila in Sai organizacija je dobila obliko, ki jo mora imeti. Član Sai organizacije sem postal čisto spontano. Od Babe sem pričakoval pomoč pri naših težavah, želel sem ostati v stiku z dogajanjem in s Sai organizacijo, saj si nisem znal predstavljati, da bi se končalo le pri obisku v Njegovem ašramu.

Kako doživljaš članstvo v Sai centru, glede na to, da je tvoja družina precej dejavna tudi v krščanski cerkvi? Čutiš kakšno dvojnost ali je vse eno?

O tem sem veliko razmišljal. Zelo zanimivo pa je to, da mi je delo v Sai organizaciji in nauki Sai Babe v veliko oporo v moji krščanski veri. Zdi se mi, da bi bil brez Sai Babovega nauka veliko 'slabši' kristjan. V krščanstvu namreč zdaj iščem globino in smisel. Mislim, da je to zlata vredno. Globoko sem hvaležen, da sem srečal Sai Babo in začel preučevati Njegove nauke. V nasprotnem primeru ne verjamem, da bi iskal duhovne globine v krščanstvu. Ne glede na to, da sem bil vzgojen v krščanstvu in pogosto obiskoval maše, nisem čutil potrebe, da bi iskal globino. Zdaj mi je jasno, kaj sploh iščem, obenem pa je manjša nevarnost, da se v iskanju izgubim, recimo v določenih obredih. Z obredi sicer ni nič narobe, vendar se bistvo skriva notri. To spoznanje, do katerega sem prišel s pomočjo Sai Babe, je zame največ vredno.

Že tretje leto opravljaš funkcijo predsednika Sai centra. S katerimi težavami se soočaš kot predsednik in kaj bi bilo treba spremeniti, da bi bil napredek še hitrejši?

Ta funkcija je izredno zanimiva. Predvsem zato, ker imaš vse pogoje za razvoj lastne kreativnosti. Po drugi strani pa je treba biti zelo pozoren. Včasih je bolje, da si pretirano previden kot pa manj previden, saj so ljudje lahko zelo občutljivi, če kakšno stvar razumejo drugače, kot je mišljena. Bistvo Sai Babovih naukov je sicer identično krščanskim naukom, vendar kljub temu črpamo iz vzhoda, kar za sabo potegne tudi kakšne stvari, ki niso del naše kulture. Sicer pa delo v Sai organizaciji zahteva celega človeka. Tukaj se včasih pojavljajo določeni problemi zaradi pomanjkanja časa, ker ljudje enostavno ne zmorejo hoditi v službo, skrbeti za družino in dosledno opravljati funkcije v Sai organizaciji. Zato tudi ni velikih in hitrih rezultatov kot bi bili, če bi se vsi posvetili le delu v Sai organizaciji.

Od kod Sai center črpa denarna sredstva?

Sai center se ne financira iz nobenega stalnega vira. Če organiziramo kakšno akcijo, jo financiramo iz prostovoljnih prispevkov članov centra. Tukaj gre za minimalne vsote, zato se ravno zaradi denarja velikih projektov ne lotevamo.

Že na začetku sva govorila o smernicah Sai organizacije, pa bi morda tudi počasi zaključila z njimi. Kako se bo Sai organizacija po tvojem mnenju razvijala v prihodnje?

Baba je ravno v času sedme konference dejal, da bo Sai organizacija obstajala tisoče let, in sicer v Njegovih naukih, ki se širijo med ljudmi. To je nesebičnost in brezpogojna ljubezen. Ljudje namreč druge izbire nimamo. Če ne bomo razvili vrednot, ki so v nas, se bomo med sabo uničili. Kajti s temi možnostmi, ki se še večajo – kako ubiti sovražnika in tako naprej – bo vedno lažje uničiti svet. In če ne bo prevladalo to, kar nas uči Sai Baba in kar nas je učil tudi Jezus, potem mislim, da človeštvo nima prihodnosti. Mislim, da je prihodnost Sai organizacije v tem, da prebudi v nas pravega človeka – to kar v resnici smo – ker če se to ne bo zgodilo, tudi človeka ne bo več. Nemogoče je namreč zdržati v sovraštvu in vojnah, ki danes preplavljajo svet.

Katere ovire bo morala Sai organizacija preseči?

Mislim, da je največja ovira zmotno delovanje Sai slednikov. Mislim, da veliko Sai slednikov hrepeni po zunanjih dogodkih in čudežih. Zelo težko pa se obrnejo vase in se ne trudijo dovolj, da bi iz sebe naredili boljšega človeka. Tukaj vidim velik problem. Dosti Sai slednikov se je namreč že odvrnilo od Sai Babe, saj njihova pričakovanja v zunanjem svetu niso bila izpolnjena. Sai Baba je pri tem namreč zelo dosleden in pravi: »Spremenite se!« Sicer pa, če se obračate nanj, se morate obračati s čistim srcem – to je predpogoj. Če se obračate z umom oz. željo, ki je v umu in ne v srcu, potem se nanj obračate zaman. Tako upam, da bo ta preobrazba, ki jo je čutiti pri Sai slednikih uspela. Veliko jih tudi »odpade«, kar je nekako logično še posebej takrat, ko se atraktivnost organizacije upade. Mislim, da se to prav zdaj dogaja v Sai organizaciji. To je seveda dobro, saj se bo organizacija na nek način »očistila«. Ljudje pa se bodo morda vnovič vrnili k Sai Babi in skušali prisluhniti, kaj jim pravzaprav želi povedati. To pa je, da spoznaš, kdo si in kaj je tvoje bistvo.

Ali se v okolju že pojavljajo spremembe, ki jih prinaša delovanje Sai organizacije?

Mislim, da se v Indiji in azijskih državah že dogajajo velike spremembe. Denimo v Indiji je pred časom potekal vodni projekt, v okviru katerega je Sai organizacija oskrbela sušna področja s pitno vodo. Gradijo Sai šole in bolnišnice. V Aziji imajo veliko uspešnih projektov, medtem ko imamo v Evropi druge probleme. Recimo praznino in pomanjkanje smisla življenja, ki tare vse več ljudi. Evropa mora ravno na področju izobraževanja o človeških vrednotah oz. duhovnega ozaveščanja narediti največ. Zato se v coni 4 (evropska Sai

organizacija) že ustanavlja duhovna akademija, kjer se bodo odvijali seminarji in tečaji za razne profile ljudi. Mislim, da je to dober začetek, da se Evropa osvobodi duhovne puhlosti in praznine. Akademija bo tesno povezana tudi s šolo za razvoj človeških vrednot na Tajskem. Ker je duhovna akademija velik projekt predvsem v finančnem smislu, mislim, da bo preteklo še nekaj časa, preden se razvije. O rezultatih je zato trenutno še težko govoriti.

Kje vidiš Slovenijo?

Po eni strani smo majhni, po drugi strani pa smo prisotni povsod. Zelo majhni smo, imamo pa članico, ki je bila že dvakrat na šolanju za učitelje izobraževanje o človeških vrednotah (EHV) na Tajskem. Mislim, da bodo takšni ljudje veliko doprinesli na področju izobraževanja v Evropi in pri nas. Imamo tudi nekaj učiteljev, ki pri svojih predmetih vključujejo metode za razvoj človeških vrednot. To so začetki in smo na dobri poti.

Kaj se bo zgodilo s Sai organizacijo, ko bo Sai Baba – tako kot je napovedal – leta 2022 končal svoje bivanje na zemlji?

Mislim, da se ne bo zgodilo nič posebnega. Sai organizacija bo živela naprej. Sicer pa je Sai Baba že napovedal vnovični prihod kot Prema Baba (*prema* v sanskrtu pomeni ljubezen). Verjamem Babovim besedam, da bo Sai organizacija s svojo vizijo živela še tisočletja. Druge izbire nimamo. Mislim, da se je tudi krščanska vera prav prek vizije ljubezni obdržala toliko časa. Ljubezen je vrednota, ki je neskončna. Ljubezen je v nas. Baba pravi: »Bog je ljubezen«. Poudarja celo, da smo mi Bog, vendar pa je to treba prav razumeti, in sicer v globljem duhovnem smislu!

Se ti ob koncu pogovora utrne še kakšna misel?

Mogoče »Ljubi vse, služi vsem«. To je zelo znan Sai Babov rek in mislim, da se okoli tega vse vrti. Če imaš vse rad, potem si osvojil tudi ostale štiri vrednote (Mir, Nenasilje, Pravilno delovanje in Resnico). Dovolj je, če se trudiš za nesebično ljubezen. Omenjeno geslo je kratko, enostavno, vendar v življenju težko uresničljivo.

Pogovor pripravila: Simeona

Kodeks članov Sai organizacije

1. Meditiraj in moli vsak dan.
2. Enkrat na teden poj sveete pesmi in moli z družinskimi člani.
3. Sodeluj pri izobraževalnih programih, ki jih Sai organizacija prireja za otroke.
4. Vsaj enkrat na mesec se udeleži skupinskih dejavnosti Sai organizacije.
5. Sodeluj pri služenju širši skupnosti in drugih programih Sai organizacije.
6. Redno proučuj Sai literaturo.
7. Nadzoruj svoje želje in tako privarčevani denar in energijo nameni služenju sočloveku.
8. Prijazno in vljudno govori z vsakim posameznikom, ki ga srečaš.
9. Ne obrekuj.

Marijan s krilom mladih ljubljanskega Sai centra (prvi z leve).

Pojdi z menoj!

Zares srečni so iskalci svetlobe in luči, ki so imeli priložnost videti Sri Sathya Sai Babo, to popolno utelešenje biti, zavesti in blaženosti, božanske duše. Iskalci, ki so bili priča Njegovi božanskosti, ki so imeli priložnost prisluhniti Njegovim besedam o univerzalni ljubezni in iskanju najvišje resnice. Še srečnejši med njimi pa so tisti, ki Njegove nasvete udejanjajo in živijo v zavedanju Boga, ki preveva celotno stvarstvo. Njegov prihod jim pomeni priložnost, da se tudi sami podajo na pustolovščino, ki jih bo pripeljala pred nebeška vrata. Njegov rojstni dan praznujejo kot svojega. Charles Penn je leta 1968 zapisal: »Rojstni dan našega Gospoda! Leto 1965 je leto mojega rojstva, saj sem takrat spoznal Babo. Torej sem sedaj star šele tri leta.«

Sai Babov triinštirideseti rojstni dan so v radostnem vzdušju, izpolnjenem s hvaležnostjo, praznovali skupine slednikov iz vsega sveta. V ta namen so pripravili različne prireditve. V Kakinadi so dvainštirideset dni pred Njegovim rojstnim dnevom vsak dan prepevali svete pesmi. Drugod so na ta dan prepevali svete pesmi po bolnišnicah, zaporih, domovih za telesno in duševno prizadete, množicam so delili hrano in obleko, uprizorjali igre za otroke, prirejali glasbene recitale, posebne obrede čaščenja, procesije, recitacije odlomkov iz Bhagavadgite in druge duhovne literature. Organizirali so tudi učne ure sanskrta in teluščine, postavljali knjižnice, nudili strežbo na domu in organizirali zdravstvene taborne za očesne bolezni, pripravljali akcije služenja in študijske krožke... Baba jih je vse blagoslovil z znaki svoje prisotnosti, ponekod pa se je tudi zares pojavil pred njihovimi očmi!

21. in 22. novembra se je odvijala konferenca koordinatorjev Sai organizacije indijske zvezne države Andhra Pradesh. Vzdušje je bilo sveto in izpolnjeno s predanostjo. Zbranim delegatom je Baba dejal: »Vsak ima v sebi tri vire moči: kot posameznik, kot Božji oltar in kot duša, ki je sam Bog.« Nekoč je Hanuman¹¹ svojemu učitelju dejal: »Rama, ko čutim, da sem telo, si Ti moj Bog. Ko čutim, da sem posameznik med mnogimi, ki jih usmerja Božja milost, sem Tvoj

odsev. Ko pa se zavedam, da sem božanska duša, sem Ti in Ti si jaz.« Bog hodi po poti resnice. Če človek, ki je Njegova senca, sledi Njegovim lotosovim stopalom, se lahko varno poda skozi ogenj in vodo, močvare, doline in hribe in na koncu spozna resnico. Sai Baba pravi, da je Sai organizacija zgolj središče, kjer posamezniki spoznavajo, kako pomembno je prečistiti um. »Ko spodbujate meditacijo ali organizirate petje svetih pesmi, pripravljate govor, darujete oblačila ali častite Boga, se zavedajte, da je namen vseh teh opravil pregnati iz uma vso temo sebičnosti, pohlepa, sovraštva, zlobe, sle in zavisti. Pustite, da vaš um napolni ljubezen! To je znamenje Sai slednika!«

V svojem govoru za rojstni dan je Sai Baba omenil slednike, ki spodbujajo fanatizem in se fanatično obnašajo, kadar o Njem govorijo ali ga častijo. »Prav nič si ne želim k sebi privabljati ljudi in jih s tem odvracati od čaščenja mojih drugih imen in likov. Mogoče ste zaradi tako imenovanih čudežev dobili vtis, da vas skušam pritegniti k sebi in vas navezati zgolj in samo nase. Namen teh čudežev ni razkazovanje ali oglaševanje. Ti čudeži so spontani dokazi Božje vsemogočnosti, ki lahko spremeni nebo v zemljo in zemljo v nebo. Vaš sem ne glede na to ali me ljubite. Moji ste, četudi me sovražite in bežite od Mene. Zakaj bi si torej prizadeval, da na vas naredim vtis, da vas pritegnem k sebi, da razkazujem svojo ljubezen in sočutje samo zato, da bi me častili? Jaz sem v vas in vi ste v Meni. Med nami ni nobene razdalje ali razlike.« Dejal je še: »Prišli ste domov. To je vaš dom, ne moj! Moj dom je vaše srce!«

Praznovanje Sai Babovega rojstnega dne se je dejansko pričelo že 21. novembra, na dan konference, in je trajalo vse do 27. novembra. Dr. Gokak je dejal: »Če si resnično želimo spoznati Resnico, kje drugje jo lahko ugledamo in prepoznamo, če ne v Njem? Če si želimo izkusiti in spoznati Lepoto, kje drugje naj jo doživimo, če ne v Njem in z Njim? On je utelešenje dobrote, ki celemu človeštvu nudi zavetje in mu pomaga iz stiske. Je utelešenje ljubezni, ki spodbuja, neguje in ščiti tudi tiste, ki niso prepoznali Njegove božanskosti in moči. Prišel je, da bi vsesplošno uničevalno brezvladje preobrazil v svetovni red! Nam na ljubo si je nadel to smrtno obličje, da bi nas vodil. Na svojih mogočnih ramenih prenaša breme vsega človeštva.«

23. novembra je bila 20.000 glava množica, ki se je zbrala na stadionu, priča posebnega dogodka. Sledniki so Sai Babo v procesiji pospremili od Prasanthi Nilayama do stadiona, študentje iz vedske šole so zrecitali invokacijo, zbrale so se

¹¹ Hanuman je junak iz epa Ramajana. Bil je opičji bojevnik, ki je po dolgem iskanju našel Ramovo ugrabljeno družico Sito. Rami je bil tako predan, da je vsaka dlaka v njegovem kožuho odzvanjala Božje ime. Hanuman predstavlja ukročen človeški um in zivalske nagone, prežete s predanostjo Bogu.

skupine pevcev, v sprevedu je bila tudi čudovito okrašena Sai Gita, inteligentna, občutljiva in predana slonica. Poleg Babe je sedela spoštovana Easwaramma, Njegova mati, saj je to dan spomina na Njegovo utelešenje.

Ko je Baba stopil na oder in sedel v srebrn naslanjač, so se med množico razlegli vzkliki navdušenja. Skupini slednikov je dovolil, da mu lase natrejo z blagoslovljenim oljem. Dotaknili so se Njegovih stopal in nanje položili cvetje. Prva ga je z oljem natrla mati, nato pa so ji sledili pesnica Begum Tahira Sayeed, M.S. Dixit, spoštovan dolgoleten slednik, ki je Babi služil že v Njegovi prejšnji inkarnaciji v Širdiju, Rajmata iz Jamnagarja, Rajmata iz Sirohija, dr. Gokak in Indra Devi. Ko je Indra Devi v Babove lase vtirala olje iz skodelice, ki sem jo držal, je Baba zagledal gospo Anderson iz Združenih držav Amerike. Bila je invalid in ni mogla hoditi, zato jo je mož vozil naokoli v invalidskem vozičku. Takoj po prihodu v Prasanthi Nilayam so jo sprejeli v bolnišnico, kjer je imela zagotovljeno strokovno zdravniško oskrbo. Baba je njej in drugim zahodnim slednicam 22. novembra podaril sarije, da bi jih oblekle za Njegov rojstni dan. Nekaterim izmed njih je še naročil, naj gospe Andersonovi pomagajo pri oblačenju sarija. Na dan Njegovega rojstnega dne so jo v invalidskem vozičku pripeljali prav do odra, kjer je lahko nemoteno spremljala dogajanje.

Baba se je obrnil k meni in mi dejal: »Zelo boš osrečil tole gospo v invalidskem vozičku, če ji boš ponudil skodelico z oljem, da bo vanjo namočila cvetje, ki mi ga bodo kasneje posuli po laseh.« Njegovo sočutje me je pretreslo, vendar to še ni bilo vse. Še preden sem se uspel obrniti in zakorakati proti njej, me je Baba ustavil in dejal: »Počakaj! Sam bom šel k njej.« Ljudje so popolnoma osupnili, ko so videli, kako je Baba vstal in se namenil h gospe Andersonovi. S skodelico v rokah sem mu sledil. Baba se je sklonil, da mu je gospa Anderson lase lahko natrla z oljem. Med ljudmi je ob tem spontanem izlivu Božje milosti zavladalo radostno vzdušje in prej blede obraz Američanke je zažarel v radosti in vznesenosti. Dvakrat mu je posula cvetje po laseh, v tretje pa jo je Baba prijel za roko in ji dejal: »Vstani!« In vstala je!

Množica je osupnila ob navdušenja. »Pojdi z menoj!« jo je povabil Baba. In glej, z Njim je odkorakala prav do Njegovega naslanjača, ki je stal dvanajst metrov stran! Tudi mene je popolnoma prevzelo radostno vzdušje! Stekel sem do mikrofona, da bi tudi tistim, ki so sedeli daleč pri vhodu naznanil, da je gospa Anderson

po dolgih letih boleznih ponovno ozdravela, na Babov ukaz vstala iz invalidskega vozička in se popolnoma čila sprehodila po odru...

Vir: N. Kasturi, *Sathyam Shivam Sundaram*

Prevedla: Tina

Gospodar življenja in smrti

Zjutraj sem zamudila čas, ko bi se še lahko vključila v vrste za žrebanje. Skupina, ki sem ji sicer pripadala, je dobila prvo vrsto, jaz pa sem se žalostila in jezila nad svojo zaspanostjo, zaradi katere sem izgubila priložnost biti tik ob Svamiju. Nisem vedela, da je Baba tokrat z menoj imel drugačne namene, saj sem bila kasneje vključena v posebno, nenavadno dogajanje, ki se je odigravalo v mandirju.

Kljub zamudi sem dobila zelo dobro mesto. Ko smo v tišini čakali na daršan, se je za menoj zaslišalo precej glasno govorjenje. Razlegali so se celi stavki v meni popolnoma tujem jeziku. Vsi smo se začeli ozirati, saj naj bi se Svami vsak trenutek prikazal na vhodu v mandir. Nekateri so s prstom na ustih mirili: »Pššš...«, drugi so tiho klicali redarko. Čez čas sem opazila, da govori Indijka, z rokami je objemala glavo, ki jo je tiščala v naročju. Bila je popolnoma zatopljena vase, izolirana od okolice, zelo drobna, srednjih let. Z očali na vrvcici se mi je zasmilila, saj je kazalo, da jo bodo poslali iz mandirja in ne bo mogla videti Svamija. Zazdelo se mi je, da je morda mentalno motena. »Le s kom se pogovarja? Morda z Babo...« sem premišljevala. Ker je čez čas utihnila, so jo pustili pri miru. Prišel je Svami in s svojo prisotnostjo zapolnil ves prostor v mandirju in v našem umu, tako da sem popolnoma pozabila na 'govorečo' Indijko. Pa vendar sem se sredi daršana čisto nehote obrnila proti njej in videla, da sedi popolnoma vzravnan in nepremično.

Resno, z velikimi temnimi očmi je spremljala vsak Babov gib.

»No, saj se je popolnoma umirila ...« sem z olajšanjem pomislila.

Ko je Svami končal z obhodom in se izgubil v sobi za intervju, smo se kot ponavadi začeli premeščati. Nekateri so odšli na zajtrk, drugi smo si poiskali boljše mesto, bližje poti, po kateri Baba zapušča mandir. Usedla sem se za Blanko iz Zagreba. Za kratek čas sem tudi sama odšla iz mandirja in ko sem se vrnila, sem presenečeno ugotovila, da 'govoreča' Indijka spet sedi blizu mene. Tik ob meni je bila neka indijska deklica, nato pa ona. Sedela sem zaprtih oči v miru svetega prostora, ko sem zaslišala hihitanje deklince ob sebi. Zabavala se je ob pogledu na 'govorečo' Indijko, ki se je tokrat čudno zibala. Po teluško mi je začela pripovedovati o tem, jaz pa sem ji v angleščini odgovorila, naj se ji ne smeji, saj je gospa bolna. Ker se je medtem ženska z zgornjim delom telesa naslonila na spredaj sedečo gospo, ki jo je to seveda motilo, sem jo začela božati po hrbtu, da bi jo privabila nazaj v ta svet, saj se mi je zdelo, da je zaspala. Ker se kljub božanju ni odzvala, smo poklicali redarko. Približala se je, jo samo pogledala in vprašala: »Je umrla?«

Zadelo me je kot strela z jasnega. »Umrla?!« Do tedaj na to možnost nisem niti pomislila. Začutila sem nenavadno skrivnostnost trenutka in nenadoma so me zalile solze. Blanka me je prijela za roko, v drugo pa so mi potisnili pahljačo in naročili, naj hladim obraz nezavestni ženski, ki so jo že položili na hrbet, ji odpeli in zrahljali obleko in podložili glavo. Nekdo ob meni je začel tiho ponavljati: »Svami, Svami, Svami,...« Od nekje se je pojavila mlajša ženska, očitno zdravnica. Pulz je bil komaj še zaznaven. Na čelo so ji položili vibuti in jo odnesli. Vsi, ki smo bili neposredno vpleteni v dogajanje, smo bili pretreseni. Doslej sem večkrat ob pogledu na Babo, ki se je lahko premikal med nami, mislila nanj kot na *Sai džaganato*, Gospodarja vesolja. Sedaj pa me je zadelo spoznanje: »Gospodar življenja in smrti...«

Kmalu so se pričeli badžani. Čakala sem na Babo, kot na odrešilno bilko. Kako se bo odzval, ko bo prišel mimo naše skupine, kjer je umirala ženska? Nas bo pomiril? Nas bo vsaj pogledal? Bo dal kakšen znak, sporočilo? Toda, ko je šel mimo, se ni niti ozrl. Vendar že precej prej, preden se nam je približal, me je z nadvse zadovoljnim izrazom na obrazu poiskal z očmi.

Lea

Nekoč, bilo je to še v petdesetih letih, je v stari mandir prišlo nekaj učencev Sri Ramane Maharshija. Tedaj so vsi Svamijevi sledniki v mandirju govorili samo teluško, prišleki pa so razumeli le tamilščino. Nihče se ni mogel sporazumeti z njimi, zato so jih poslali v zadnji del mandirja k moji materi, ki je govorila tamilsko. Mati jih je vprašala, zakaj so prišli. Povedali so ji, da so prišli iz Ramanashrama, ki stoji v Tiruvannamalaiu v indijski državi Tamilnadu. Bili so učenci Sri Ramane Maharshija. Povedali so tudi, da je njihov učitelj bolan. Ko so ga obiskali, jim je dejal: »Čemu ste prišli? V vasi Puttaparthi v državi Andhra Pradesh se je utelesil Bog. Pojdite tja na Njegov daršan!«

Mati jih je vprašala, če jim je njihov učitelj naročil, kaj naj tam počnejo. Odgovorili so, da so prav to vprašanje sami zastavili svojemu učitelju, ki jim je odgovoril: »Ničesar vam ni potrebno storiti. Samo sedite z Njim v mandirju, ko se prepevajo svete pesmi.« Mati je bila prevzeta nad tem, kar je slišala.

KAKO DOBRODEJNO IN KORISTNO JE SEDETI V SVAMIJEVI DRUŽBI OB PETJU SVETIH PESMI!

Kaj vas je pripeljalo v tako velikem številu k meni? Pomislite! Sem niste prišli pod prisilo, prav tako vas sem ni pripeljal obet bogastva. Sem ste prišli na krilih ljubezni, ki jo čutite do mene in ki jo jaz čutim do vas.

Sai Baba

